74STE JAARGANG No. 8977 — DINSDAG 16 MAART 1954

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Directie: J. F. L. Stolwijk en J. A. M. Hart
Hoofdredacteur: A. G. Jansen. Kantoor: Consciëntiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 3858, Administratie 3550. Abonnementsprijs: Curaçao, Bonaire, Aruba, Suriname, Bovenwinden f 2.50. Buitenland f 3.– per maand (bij vooruitbetaling)
Uitgave: N.V. Paulus-drukkerij, Willemstad, Curaçao

VIETMINH ONTKETENT HEVIG OFFENSIEF

Zware verliezen aan beide zijden

Saigon. — De Vietminh heeft gisteren het ingesloten bergfort Dien Bien Phoe vele malen heftig aangevallen in de zwaarste slag in de thans 7½ jaar durende strijd in Indo-China. Iedere stormaanval werd uitgevoerd met strijdkrachten ter sterkte van een regiment, ondersteund door artillerie, welke in grote hoeveelheden was aangevoerd uit China. Tot nu toe gebruikten de rebellen alleen mortieren.

Vele diplomaten te Saigon zijn van mening, dat de Vietminh deze krachtige aanval doet om na de inneming op de veste haar politieke positie op de aanstaande Geneefse conferentie te versterken. Volgens hen hadden de aanvallers beter een maand later kunnen aanvallen, omdat dan de positie van de verdedigers zou zijn bemoeilijkt door zware regenval, waardoor de loopgraven vol water zouden zijn en steun door vliegtuigen moeilijker zou kunnen worden gegeven.

De Vietminh heeft tot nu toe bijna 2500 gesneuvelden verloren. Zo zwaar waren de verliezen aan beide zijden, dat vanmorgen beide partijen instemden met een wapenstilstand van drie uur om hun doden en gewonden van het slagveld te halen.

Het Franse opperbevel maakte gisteravond bekend, dat de rebellen een weerstandstelling voor een bataljon hebben ingenomen.

„Het moreel der bezetting is prachtig", seinde de bevelhebber van het fort, kolonel De Castries, die vol vertrouwen is, dat de strijd tot een zegevierend einde zal worden gebracht.

Amerikaanse strijdkrachten worden ingekrompen

Washington. — De Amerikaanse minister van defensie, Wilson, heeft meegedeeld, dat het Amerikaanse leger van eind 1954 tot Juni 1955 met 308.000 man, de vloot met 764.000 man en het korps mariniers met 28800 man zullen worden ingekrompen. De inkrimping van het leger geschiedt voornamelijk door afvloeiing van niet-combattanten, ter sterkte van drie divisies.

Het nieuwe program betoogt de paraatheid voor lange tijd te vergroten. Meer bataljons luchtafweer zullen worden uitgerust met leidbare projectielen. De luchtmacht zal in Juni 1955 137 wings hebben en het korps mariniers drie wings. Het leger zal in Juni 1955 17 divisies, achttien regimenten gevechtsgroepen en 122 luchtafweerbataljons tellen. De vloot zal bestaan uit 1.080 schepen, waaronder 404 grotere gevechtsschepen. Dit betekent een beperking van 94 schepen, waaronder vier grotere gevechtsschepen. De sterkte van het corps mariniers zal op drie divisies worden gehandhaafd.

Generaal Ridgway, de chef van de Amerikaanse legerstaf, heeft tegenover leden van de ondercommissie voor toewijzingen van de Senaatscommissie voor de strijdkrachten uiting gegeven aan zijn ongerustheid over het nieuwe militaire regeringsprogramma, dat voorziet in de versterking van de luchtmacht en vermindering van de getalsterkte van het leger

Verticaal landen en opstijgen

Washington. — De Amerikaanse marine heeft gisteren foto's gepubliceerd van twee jachtvliegtuigen, die verticaal kunnen landen en opstijgen. Het zijn de „Convair XFYI" van de Consolidated Vultee Aircraft en de XFVI van de Lockheed Aircraft. Op de foto's ziet men de toestellen staande op hun staart als raketten, de stand, waarin zij zullen opstijgen en landen, en horizontaal, de stand, die zij zullen aannemen, als zij eenmaal in de lucht zijn. Over de nieuwe modellen zijn weinig bijzonderheden bekend gemaakt. Ook werd niet onthuld, of zij al in de lucht zijn geweest. Zij worden voortbewogen door turbopropellermotoren, dat zijn straalmotoren, die contraroterende propellers aandrijven.

LAATSTE NIEUWS

RODE SNEEUW

Kangamiut. (Ritzau). — De inwoners van Kangamiut, een plaatsje in Groenland, keken verwonderd uit hun ogen toen zij zagen, dat de grond was bedekt met een dikke laag rood gekleurde sneeuw.

Meteorologen zeggen, dat de sneeuw deze kleur heeft gekregen, door vulkaanas of woestijnzand, dat door de wind is meegevoerd uit Azië of Afrika.

Men acht het ook mogelijk, dat de kleurstof van een chemische samenstelling is, maar zekerheid hieromtrent heeft men nog niet. „De wind voert zoveel vreemde stoffen mede", zeiden de meteorologen.

Recht tot het Hart

— Het telefoongesprek ligt halverwege tussen de Kunst en het dagelijks leven. Men spreekt met het beeld, dat men zich van de luisteraar heeft gevormd.

Prins Albert naar Antillen

Brussel. — Vernomen wordt, dat prins Albert, de tweede zoon van koning Leopold van België, zich 30 Maart per vliegtuig naar de Nederlandse Antillen zal begeven. Hij zal zich waarschijnlijk voegen bij koning Leopold, die thans een reis maakt door Midden-Amerika.

Een vrij ernstige kinderepidemie in Australië dreigt een spelbreker te worden in de reis van het Engelse Koningspaar door dat werelddeel. Autoriteiten hebben daarom reeds verzocht om de reis af te breken, aangezien zij het risico voor de hoge gasten te groot achten. Koningin Elizabeth en haar echtgenoot hebben echter te kennen gegeven, dat zij hun voorgenomen tocht door Australië willen voortzetten. Toen de koningin een bezoek bracht aan een hospitaal van Merbourn, bood een leerling-verpleegster haar een bloembouquet aan. Veiligheidshalve drukt de koningin geen handen meer.

„Toehoorder" Chumaceiro lichtte Venezolaanse pers in

Caracas. (Van een speciale A.N.P.-verslaggever). — Evenals de heer Lichtveld heeft de heer Chumaceiro, honorair attaché voor aangelegenheden de Nederlandse Antillen betreffende bij de Nederlandse legatie te Caracas en momenteel officieel toehoorder voor de Landsregering van de Nederlandse Antillen bij de Tiende Pan-Amerikaanse Conferentie,, Zaterdag j.l. een persconferentie voor de locale pers gegeven. Van de zeven dagbladen, die Caracas telt, hadden vijf een vertegenwoordiger gezonden.

De heer Chumaceiro begon met aan te tonen, dat hij uit een familie stamt, waarvan de leden zich reeds langer dan een halve eeuw hebben ingezet voor het verkrijgen van kiesrecht en autonomie op de Nederlandse Antillen.

Uitvoerig zette de heer Chumaceiro uiteen, hoe de politieke en staatkundige evolutie zich op de Antillen had voltrokken en hoe tenslotte in 1948 de verhouding Nederland—Nederlandse Antillen was gegrondvest op de ideeën en toestand, zoals die zich geleidelijk hadden ontwikkeld en zich op dat moment voordeden.

De Interimregeling, die toen werd ingevoerd, moet, zoals in het woord ligt opgesloten, gezien worden als een tussenphase. De uiteindelijke verhouding zal gebaseerd zijn op het overleg dat kortelings in Willemstad en Paramaribo werd gevoerd tussen representatieve vertegenwoordigers van de drie Rijksdelen en dat tot algehele overeenstemming heeft geleid.

De heer Chumaceiro omschreef duidelijk de positie van de gouverneur en het feit, dat de ministers verantwoordelijk zijn. Met nadruk zeide de heer Chumaceiro, dat het een onjuistheid is te veronderstellen, dat de landsministers van de Nederlandse Antillen hun ambtseed zouden afleggen op de Nederlandse grondwet. Zij leggen deze eed af op de Staatsregeling van de Antillen.

Het is een feit — zo zeide de heer Chumaceiro — dat de procureur-generaal en de rechters door de Kroon worden benoemd, doch men mag daarbij niet vergeten, dat zulks geschiedt op voordracht van de Antilliaanse Regeringsraad.

Als bewijs, dat de Antillen zich geen kolonie voelen, memoreerde de heer Chumaceiro de houding van de Antilliaanse vertegenwoordiger in de Verenigde Naties, toen de kwestie der rapportage — art. 73E van het Handvest — aan de orde was. Hij en zijn collega uit Suriname verklaarden niet van zins te zijn aan deze reportage mede te werken, omdat zij het gevoel hadden, dat hun landen niet behoorden tot die gebieden, die in dit artikel bedoeld worden.

De heer Chumaceiro ging ook in op de sociale en culturele aspecten van het leven op de Nederlandse Antillen. Hij merkte o.a. op, dat analphabetisme nauwelijks meer voorkomt op de Antillen en memoreerde verschillende sociale maatregelen, die tot stand kwamen, zoals ongevallenverzekering, ziekteverzekering etc.

Tenslotte sprak de heer Chumaceiro nog over de relaties, die bestaan tussen de Antillen en Venezuela. Hierover zeide hij o.m., dat de banden tussen Venezuela en de Antillen zeer nauw zijn.

Hij memoreerde het bestaan van een Sociedad Bolivariana op Curaçao en Aruba; het feit, dat Curaçao een Bolivarplein heeft, waarop een beeld van de Bevrijder prijkt, en het feit, dat de Antilliaanse regering besloten heeft een Bolivarhuis te doen bouwen, dat de zetel zal worden van het Venezolaanse consulaat-generaal.

Naguib's macht is toegenomen

Cairo. — Naguib heeft krachtens een vandaag gepubliceerd decreet de functie van militair gouverneur van Egypte weer aanvaard. Deze functie berustte bij Nasser. Naguib heeft thans weer alle bevoegdheden van vóór de crisis. Zijn macht is zelfs toegenomen. Wanneer de, Egyptenaren in Juli de grondwetgevende vergadering kiezen, zullen zij ook antwoord geven op de volgende vragen: 1. Keurt u het republikeinse stelsel goed? 2. Gaat u accoord met de beperking van de omvang der landgoederen?

De Egyptische regering bestudeert thans een Russisch voorstel om de respectieve legaties te verheffen tot ambassades. De Sovjet-Unie is het enige grote land, dat niet door een ambassadeur te Cairo wordt vertegenwoordigd.

Mr. Pos naar Caracas

Paramaribo. — Mr dr R. Pos gaat Woensdag in opdracht van de Surinaamse Landsregering naar Caracas voor overleg met de Nederlandse gezant, dr H. Riemens. Het onderwerp van gesprek werd niet medegedeeld. Hierna gaat de heer Pos via Curaçao naar Nederland.

Derde van Amerikaanse zeelieden werkloos

New York. — Het Amerikaanse instituut voor de koopvaardijvloot heeft medegedeeld, dat van elke drie Amerikaanse zeelieden, die twee jaar geleden werk hadden, er thans één werkloos is. Er zijn 73.000 zeelieden werkzaam op zeeschepen, die door particuliere Amerikaanse maatschappijen worden geëxploiteerd. Verder zijn nog 17.000 zeelieden als burgers werkzaam op schepen van de militaire vervoersdienst. Volgens het instituut hebben sedert verleden jaar Augustus 10.000 zeelieden, die werkten op door particulieren geëxploiteerde schepen, hun betrekking verloren als gevolg van de huidige depressie in de scheepvaart.

Het surplus aan wapenen in Suriname

Worden Nederlandse tanks aan Israël verkocht?

New York. — Van zeer betrouwbare zijde vernam de A.N.P.-correspondent in de Verenigde Staten, dat reeds enige tijd wordt onderhandeld over de verkoop van een hoeveelheid oorlogsmateriaal, dat zich thans in Suriname bevindt. Het betreft hier 18 zware tanks, een groot aantal machinegeweren, bazooka's, explosieven en 10.000 Springfield-geweren.

Naar verluidt is dit materiaal tijdens de oorlog door de Verenigde Staten aan Nederland geleverd in het „lend-lease"-programma voor de uitrusting van de Nederlandse troepen in Suriname. Nu de troepensterkte in Suriname nog slechts zeer beperkt is, wordt dit oorlogstuig als surplus-materiaal beschouwd. Verscheidene gegadigden hebben zich reeds gemeld, doch tot heden is nog geen enkel contract afgesloten. Thans interesseert zich een aantal New Yorkse zakenlieden voor de transactie en heeft zich de laatste tijd actief bezig gehouden met het verzamelen van nadere gegevens over de mogelijkheid tot aankoop en doorverkoop.

Naar de A.N.P.-correspondent vernam, zou het in de bedoeling liggen de wapenen aan Israël over te doen.

Het betreft hier dezelfde combinatie zakenlieden, die reeds geruime tijd tracht het wrak van het Duitse schip „Goslar" te bergen, dat tijdens de oorlog door zijn bemanning in de Suriname-rivier tot zinken werd gebracht. In deze onderneming, die tot heden zonder succes is gebleven, is reeds bijna 100.000 dollar geïnvesteerd.

Geen emigratie uit Indonesie naar Nederlandse Antillen

's-Gravenhage. — In de memorie van antwoord aan de Eerste Kamer nopens de begroting van het departement van maatschappelijk werk zet de Nederlandse regering nogmaals haar standpunt uiteen ten aanzien van het verlenen van een Rijksoverschot aan Indische Nederlanders (Indo-Europeanen), die geen ingezetene van Indonesië willen worden. Dit Rijksvoorschot zou dienen om hun reis naar Nederland te betalen.

Zoals bekend, wenst de Nederlandse regering deze gelegenheid niet onbeperkt open te stellen en zij kondigt thans de instelling aan van een raad voor sociale aangelegenheden, die in Indonesië rechtstreeks onder de Nederlandse Hoge Commissaris werkzaam zal zijn en die de aanvragen zal moeten beoordelen.

In Nederland is reeds enige tijd met hetzelfde doel een commissie van advies ingesteld.

Naar de Nederlandse regering in de memorie van antwoord mededeelt, heeft zij ook de emigratie van deze Indische Nederlanders naar Suriname en de Antillen overwogen.

Zij zegt daaromtrent: De mogelijkheden daartoe zijn echter gering. In Suriname is immigratie van vakbekwame landbouwers op zeer bescheiden schaal mogelijk. Momenteel is er overleg gaande tussen de minister van overzeese Rijksdelen en de Surinaamse Landsregering betreffende een proefkolonisatie van beperkte omvang in Suriname van indo-Europeanen als kleine landbouwers. Dit overleg heeft echter nog niet tot resultaat geleid.

In de Nederlandse Antillen doet zich sedert kort werkloosheid voor van beperkte omvang. De bestuursautoriteiten daar hebben in verband hiermede reeds enige maatregelen getroffen om niet-Antilliaanse arbeidskrachten te vervangen door landskinderen, zodat de mogelijkheden voor immigratie daar nagenoeg uitgesloten moeten worden geacht.

Italiaans schandaal-proces dreigt aantal society-figuren in opspraak te brengen

Rome. — Ongeveer een maand geleden stonden de Italiaanse bladen vol over de schokkende mededeling van de Italiaanse journalist Silvano Muto in zijn weekblad „Attualita", dat de 21-jarige Wilma Montesi, die een klein jaar terug te Ostia verdronken zou zijn, niet op deze wijze om het leven was gekomen, doch tengevolge van het overmatig gebruik van verdovende middelen in een exclusieve Romeinse club. Door de rechter ter verantwoording geroepen, noemde hij een hele rits namen van vooraanstaande persoonlijkheden uit het society-leven, waaronder de zoon van de Italiaanse minister van buitenlandse zaken. Het proces, dat thans aan de gang is, dreigt, naarmate de getuigenverklaringen loskomen, steeds meer prominente figuren uit het Italiaanse openbare leven te compromitteren.

De secretaresse van Muto heeft verklaard, dat een knappe mannequin Adriana Bisaccia in haar bijzijn heeft beweerd, dat zij op een orgie aanwezig was en wist hoe Wilma Montesi is gestorven. De openbare aanklager wil nu de secretaresse van Muto wegens meineed dagvaarden.

Het voormalige hoofd van politie Pavone zal als getuige à decharge opgeroepen worden, evenals markies Ugo Montagna, in wiens huis de orgiën zouden hebben plaats gevonden. Ook Piro Piccioni, de zoon van de minister van buitenlandse zaken, werd opgeroepen. De drie mannen zullen gehoord worden omtrent een beweerde samenkomst op het bureau van het hoofd van politie. Deze samenkomst zou volgens de getuige Anna Maria Caglio, die een jaar lang de maitresse was van Montagne, belegd zijn om „de geruchten, die Piero Piccioni bij de dood van Wilma Montesi betrokken, te onderdrukken".

Intussen heeft premier Mario Scelba zijn regeringsapparaat in werking gesteld om een onderzoek te doen naar de beweringen van corruptie, welke tijdens het proces zijn geuit. In verband hiermede had hij een bespreking met de bevelhebbr van de Italiaanse carabinieri. Zijn één maand oude kabinet zal heden bijeenkomen om anti-corruptie-maatregelen te bespreken.

Naar men zegt, wenst de minister van buitenlandse zaken, Piccioni, af te treden, omdat de naam van zijn zoon verbonden is met het „schandaal der bewelmingsorgiën".

Rusland „stemde"

Moskou. — Zondag hebben de ongeveer 120 millioen Russische kiezers hun stem uitgebracht voor de 1.331 afgevaardigen naar de opperste Sovjet. Men verwacht, dat 99% der kiesgerechtigden opgekomen zijn. De dag werd als een nationale feestdag gevierd en overal hingen de vlaggen uit.

In ieder district was slechts èèn candidaat. Men kon een negatieve stem uitbrengen door een andere naam in de bus te werpen.

Bij een bezoek aan zes willekeurige **stemlocalen in Moskou, zo seint Reuter bleek, dat de stemmers geheel vrij** waren een negatieve stem uit te brengen, zonder dat hun identiteit bekend werd. Er waren stemhokjes met potloden om de naam van de candidaat te kunnen veranderen. De eerste kiezers echter maakten geen gebruik van de hokjes, hoewel sommige ambtenaren er zelfs op aandrongen.

(De verkiezingen waren dus niet geheim. Want wanneer een kiezer van het stemhokje gebruik maakte, gaf hij daarmee te kennen een andere candidaat te willen invullen dan wel blanco te willen stemmen. Red.)

Weer Portorikeins nationalist gevonnist

New York. — De leider van de Portorikeinse nationalistische partij in de Verenigde Staten, Juan Francisco Ortiz Medina, **is gisteren tot zes maanden gevangenisstraf veroordeeld, omdat hij geweigerd heeft te antwoorden** op twaalf vragen inzake de schietpartij in het Amerikaanse Congres van een federale „Grand Jury". Hij is de tweede nationalistische leider, die wegens „geringschatting van het hof" wordt gevonnist.

Sigaretpeukje veroorzaakte brand op „Empress of Canada"

Liverpool. — De bevindingen van een commissie van onderzoek, duiden erop, dat zeer waarschijnlijk een sigaretpeukje de brand heeft veroorzaakt, die in Januari 1953 het 20.000 grote Canadese passagiersschip „Empress of Canada", dat in het dok lag, volkomen vernietigde. De schip kapseisde en zonk, nadat de brand urenlang had gewoed. Enkele dagen geleden werd het vaartuig, na vijftien maanden lang op de werf van Gladstone op zijn zij te hebben gelegen, overeind getrokken op zijn kiel. Het was een van de grootste bergingsprestaties in de maritieme geschiedenis.

Een door de regering ingestelde commissie van onderzoek is in December jl. achttien dagen aan het werk geweest en kwam tot de slotsom, dat de vermoedelijke oorzaak van de brand een brandende sigaret in een van de cabines is geweest.

Geurende krant

Berlijn. — In Duitsland is voor het eerst een geurende krant uitgekomen; de „Braunschweiger Zeitung" bracht een voorpagina, waarop een afbeelding van een ruiker forsythia's stond. De plaat geurde naar seringen. Zij was gedrukt met speciale inkt volgens een in Amerika ontwikkeld procedé.

Professor van Lier naar Suriname

's-Gravenhage. — De directeur van het Tienjarenplan van Suriname, prof. P.J. van Lier, gaat morgen naar Suriname op verzoek van de Landsregering ter bespreking van een technische herziening van het plan, die nodig werd, daar er vrij aanzienlijke tijd is verstreken sinds het plan werd opgesteld. Nu de kans bestaat, dat de Staten het plan binnen niet te lange tijd in behandeling nemen, wordt dit overleg wenselijk geacht. Prof. Van Lier keert na ongeveer twee maanden terug.

Stad Rome weert kleine Amerikaanse biljarten uit café's

Rome. — Het hoofd van de politie te Rome heeft bevel gegeven de kleine Amerikaanse biljarten uit de café's en melksalons te verwijderen, als een gevolg van klachten van huisvaders en directeuren van middelbare scholen, dat kinderen spijbelen om te gaan biljarten met geld, dat zij vaak thuis hebben weggenomen. Voortaan zullen de Amerikaanse apparaten alleen op kermissen mogen worden geplaatst.

Gangsterdom in Parijs

Parijs. — Twee inbrekers te Parijs hebben zich Zaterdagavond drie uur lang in een flat, waarin zij waren binnen gedrongen, tegen veertig politiemannen verdedigd, alvorens zij omkwamen, de een in de brand, die zij in de woning stichtten, de ander door de laatste kogel uit zijn revolver.

In Nederland woont een krasse oude baas, die ze Opa Kip noemen. Hij viert op 18 Maart as. zijn 103e levensjaar. Tijdens de watersnood was hij de oudste evacué uit het rampgebied.

Arbeidsveld Curacao

II.

Curaçao is en moeilijk arbeidsveld voor de culturele samenwerking tussen Nederland en de overzeese delen van het Koninkrijk.

Daarvoor zijn verschillende oorzaken aan te wijzen.

Om te beginnen is Curaçao lange tijd een r i j k en v e r w e n d eiland geweest.

Gedurende de oorlogsjaren en nog geruime tijd daarna werd er voornamelijk door de hoogconjuctuur van het oliebedrijf veel geld verdiend en veel geld verteerd. Van een kort verblijf in Willemstad herinneren wij ons de uiterlijke tekenen van die welvaart maar al te goed. Eerst de laatste jaren hebben een lichte kentering gebracht. Het in Januari uitgebrachte verslag van de Kamer van Koophandel meldde over het jaar 1953 een achteruitgang van het handelsverkeer met 15%, vergeleken bij het jaar daarvoor. Verontrustend was die achteruitgang echter niet. Zij kondigde het einde aan van de hoogconjunctuur, doch hield geenszins de voorspelling in van een crisis. Goed beschouwd betekende zij eigenlijk niet meer dan een terugkeer naar meer normale verhoudingen — iets, waaraan men echter op dit eiland sinds het uitbreken van de oorlog niet meer gewend was.

Deze welvaart, die zich bovendien manifesteerde in de vrije beschikking over glasharde dollars, leidde op cultureel gebied tot een zekere mate van verwenning.

Een ietwat vreemde verwenning evenwel.

Men moet niet denken, dat Curaçao in een decennium van ongekende welvaart plotseling een all-round cultuurleven uit de grond heeft gestampt. De zonderlingste „perfecties" en de meest klemmende hiaten liggen in dat cultuurleven vlak naast elkaar. Om een voorbeeld te noemen: in een stuk of vijf, zes winkels op Curaçao kan men als muziekliefhebber zijn hart ophalen aan de meest exquise long-play-gramophoonplaten uit heel de wereld bijeengebracht. Die platen zijn in vergelijking met Nederland niet duur. Menig Curaçaoënaar en menig Nederlander heeft een verzameling van die platen in huis om van te smullen. **Maar een goede culturele radio-omroep opbouwen, daar** doet niemand aan mee; nog geen duizend mensen hebben er een paar gulden per jaar voor over om de omroepvereniging, de CUROM, in stand te houden, zodat deze tenslotte tot het uitzenden van afschuwelijke advertentieprogramma's is moeten overgaan om in leven te kunnen blijven. In de opbouw van een eigen philharmonisch orkest heeft het arme Suriname in korte tijd aanzienlijk meer bereikt dan het rijke Curaçao.

De lees-cultuur van dit eiland is die van Time, Saturday-Evening Post en Esquire, Amerikaanse tijdschriften, die met duizenden worden geïmporteerd; een zorgvuldig saamgelezen boekerij vindt men echter in de Curaçaose huizen slechts bij hoge uitzonderingen.

Duizenden guldens worden uitgegeven aan allerlei meer en minder belangrijke zaken; aan caritatieve instellingen, aan kostbare recepties, waar champagne wordt geschonken als whiskey en whiskey als water, aan de duurste Amerikaanse auto's, waar de straten van de stad van glimmen. Vraagt men echter een paar gulden entree voor een werkelijk belangrijk cultureel evenement, vraagt men financiële steun voor een of ander lichaam, dat zich op cultureel terrein beweegt, dan krijgt men vaak nog geen honderd mensen in de zaal en mag men blij zijn met een paar tientjes. Slechts bij enkelen leeft het besef, dat de cultuur ook betaald moet worden en haar prijs verdient omdat zij het land niet minder siert dan haar liefdadige instellingen. Het „voor een dubbeltje op de eerste rij zitten" is nagenoeg de algemene wens — en helaas niet alleen van de Curaçaoënaars; de Nederlandse leden van de oliegemeenschap doen daar maar al te graag aan mee.

Een tweede grote moeilijkheid op Curaçao is het ontbreken van iedere organisatie op het gebied van de volkscultuur. De grote massa van het Curaçaose volk is op cultureel gebied volkomen amorph.

Dit onderscheidt de situatie op Curaçao wel zeer scherp van die bijvoorbeeld in Nederland. In Nederland is er geen dorp, hoe klein en afgelegen ook, waar niet ettelijke verenigingen, afdelingen vaak van grotere organisaties, klaar staan om allerlei volksontwikkelend werk te doen. Dat varieert van populaire concerten tot boerinnencursussen, van toneelvoorstellingen tot avondscholen. Is er een spreker beschikbaar of een voordrachtskunstenaar of een docent, die werkelijk iets goeds heeft te bieden, dan staat over het hele land een apparaat van organisatie klaar om deze man of deze vrouw „tot het volk" te brengen. Niets van dit alles bestaat op Curaçao. De „cunucu", het platteland, is op dit punt volkomen verwaarloosd. Er zijn maar twee dingen, waar de mensen naar toe kunnen gaan: naar de kerk en naar de politieke vergadering. Voor de rest is er bij uitzondering eens een filmavond en daar is de zaak mee afgedaan. Wie het volk cultuur wil brengen staat voor een vacuum, voor een amorphe massa, die door de betrekkelijk recen-

(Vervolg: zie p. 4)

Vissersboot in de golven verdwenen

Een opvarende hedenochtend overleden

Zondagavond werd bij de politie aangifte gedaan, dat de 21 voet lange vissersboot „Ana del Carmen", eigenaar de heer Edelmiro Brokke, niet terug was gekeerd van een vistochtje. De opvarenden waren de eigenaar zelf, J. v.d. Weyde en Venancio Wernet Havenmeester Noot werd onmiddellijk met het gebeurde in kennis gesteld, die de schepen in de omtrek waarschuwde en nog een loodsboot uitzond. Hedenmorgen ging de „Aruba" op zoek, ook van de aero club stegen twee sportvliegtuigen van Dakota op en gaven direct aan de oproep gevolg om de zee af te speuren. Later op de morgen vertrok Hr. Ms. v. Speyck en twee vliegtuigen van de Marine Luchtvaartdienst kwamen omstreeks tien uur aan, om aan het opsporingswerk deel te nemen. Dank zij deze gezamenlijke pogingen werd de afgedreven boot ontdekt en nam de van Speyck deze op sleeptouw.

Het schip werd 50 tot 70 mijl ten westen van Aruba in deplorabele toestand aangetroffen.

De toevallige omstandigheid wilde, dat Landsminister J. Pouw, die op Aruba vertoefde, in de nacht werd gealarmeerd en contact tot stand wist te brengen met de Luchtvaartdienst, een departement dat onder zijn beheer valt.

De vissersboot, zo vernemen wij nog telegrafisch van onze correspondent, is op 6 mijl buiten de kust van Aruba gezonken, wegens de onstuimige zee en de grote golfkracht.

De opvarenden wilden niet aan boord van de „van Speyck" gaan, omdat zij vreesden dat het bootje anders onbestuurbaar zou blijven.

De bemanningsleden kregen van de „van Speyck" een flashlight mede, om daarmede tekens te kunnen geven. Toen het flashlight begon te flikkeren, zette de van Speyck de schijnwerpers aan en men constateerde, dat de boot was gekapseisd. Onmiddellijk werden drie boeien uitgeworpen en twee matrozen sprongen in zee. De drie bemanningsleden werden aan boord gehaald, een van hen, de heer v.d. Weyde was er zorgwekkend aan toe, hij had te veel water binnengekregen.

Pogingen om de levensgeesten op te wekken mochten nauwelijks baten. Zonder bij kennis te komen is het slachtoffer in het Hospitaal overleden.

Moord in koelen bloede

Willemstad. — Omtrent de steekpartij op Palu Blancu van eergisteren vernamen wij nog het volgende:

Het schijnt, dat het slachtoffer en de dader, beiden werkzaam bij de CPIM, met hetzelfde meisje verkering hadden. Dit was de reden, waarom de dader P.R.M. in de bewuste nacht het slachtoffer A.C.L. opwachtte, terwijl deze van de wacht afkwam. M. stapte op L. toe en stak hem krachtig in de maagstreek. Er is geen woordentwist aan vooraf gegaan. Toen bij de recherche deze melding binnenkwam, rukte direct een ambulance uit. Zoals gemeld, overleed het slachtoffer op weg naar het Hospitaal. M. werd later door de recherche aangehouden en ingesloten. Hem zal moord ten laste gelegd worden.

Landsministers naar Boven

Willemstad. — De Landsministers mr. dr. M. F. da Costa Gomez en J. Pouw zullen morgen naar de Bovenwindse eilanden vertrekken. Het betreft hier, naar de voorzietter van de Regeringsraad mr. dr. M. F. da Costa Gomez ons mededeelde, een gewoon routinebezoek. Speciaal Saba zal tijdens dit bezoek de aandacht krijgen, zulks i.v.m. de toestand, die ontstaan is door de recente droogteperiode. Voorzieningen voor een langere periode dienen getroffen te worden. Landsminister J. Pouw zal tevens enkele luchtvaartzaken besproken alsmede die contacten leggen, waarmede de voorheen Landsminister Sprockel was belast. Zoals bekend behoorde het inter-insulair (coördinatie) contact tot de zorgen van Landsminister J. H. Sprockel.

Zoals de voorzitter van de RR ons tijdens de persconferentie mededeelde, ligt het in de bedoeling de portefeuille van de heer Sprockel over de andere ministers te verdelen.

Gecombineerde Oefening op Hato

Plesmanhaven. — De E.H.B.O.-ploeg (Peleton Hato van de Colonne Rode Kruis Korps) en Politie-brandweer zullen op 19 Maart as. op de „Dr Albert Plesman"-luchthaven een gecombineerde oefening houden.

Deze oefening heeft ten doel de hulpverlening bij een vliegtuig-crash te testen.

De fictieve voorstelling van zaken is aldus:

Een groot verkeersvliegtuig, vliegend van Port of Spain naar Curaçao, meldt op 50 mijl ten Oosten van Curaçao, dat 2 van de 4 motoren niet goed functioneren. Het vliegtuig verliest hoogte. Wij horen dan een radiotelefonie gesprek tussen de Luchtverkeersleider op de starttoren en de gezagvoerder van het in nood verkerend vliegtuig.

Bij landing op Dr A. Plesman Luchthaven raakt het een aan de grond staand vliegtuig en vliegt in brand.

Direct hierop wordt door de starttoren groot alarm geslagen. De brandwer en ambulance rukken uit.

Er zijn 30 personen gewond. Twee van de zwaargewondenen hangen in het aangevlogen vliegtuig, dat niet in brand staat. Eerste hulp wordt ter plaatse verleend. De zwaargewonden worden pr ambulance naar het noodhospitaal vervoerd.

In het noodhospitaal worden de gewonden geselecteerd, behandeld en eventueel naar de stadshospitalen doorgezonden.

Voor dit transport zorgen de leden van de Colonne Rode Kruis Korps.

Na afloop — om bij te komen va de fictieve emoties — zal de genodigden een koele dronk worden aangebod in het KLM-restaurant.

Winding Bay v. Havana nr La Guayra; **Forrester** nr Maracaibo en **Frene N.N.** nr Kingston.

GESLAAGD VOOR E.H.B.O.-EXAMEN K.L.M.

Willemstad. — De E.H.B.O.-cursus voor het KLM-cabinepersoneel, die gehouden werd door Dr Allaart en dr Vaandrager, is geëindigd. De examens vonden plaats op 7 en 14 Maart jl., waarbij vijf stewardessen en 17 stewards werden geëxamineerd. Hiervan moesten twee leerlingen herexamen doen, deze zijn inmiddels ook geslaagd. Bovenbedoelde cursus is verplicht gesteld voor het gehele KLM-cabinepersoneel en het diploma, dat de geslaagden ontvangen, is internationaal erkend.

De geslaagde stewardessen zijn: de dames Elzinga, Galmeyer, Van Proosdij, Van der Tuuk en De Vries. De stewards zijn: de heren Abraham, Bergkamp, Boersma, Van Boxstel, Demmer, Van Eyck, Ewald, Fonteyn, Groenenveld, Jacobs, Lobata, Van der Plaat, De Rrief, Waas, Van Woerkom, Zeeman en Zeylhouwer.

NIEUW BESTUUR R.C.C.

Willemstad. — Tijdens de laatst gehouden bestuursverkiezing is het bestuur van de R.C.C. als volgt samengesteld:

G. A. Chundro, voorzitter; W. van Rosberg, ondervoorzitter; I. B. Meit, 1e Secretaris (Reigerweg 16); W. Willems, 2e secretaris; E. H. Raghunath, 1e penningmeester; F. Hoyer, 2e penningmeester; K. Lourens, Ch. de Jongh en P. Kappel, commissarissen.

De opvolging van de Hoofdcommissaris

Willemstad. — Wij publiceerden reeds het feit, dat Hoofdcommissaris E. Venema per 1 Mei as. de dienst met pensioen zal gaan verlaten. Inmiddels werd, zo vernamen wij, de heer J. Botterweg als candidaat voor deze functie op de voordracht geplaatst.

Inmiddels werd in Nederland een advertentie geplaatst, waarbij sollicitanten werden opgeroepen voor deze functie. Bedoelde functionnaris zal voor de tijd van drie jaar worden gecontracteerd.

Desgevraagd deelde de heer Gomez mede, dat het t.a.v. de benoeming van een Hoofdcommmissaris voor wat de grotere steden in Nederland betreft niet de regel is deze uit de rangen zelf te doen plaats vinden. Op Curaçao, waar men tot nu toe slechts een hoofdcommissaris heeft gekend, moet de traditie nog groeien. Uit de geplaatste advertentie is inmiddels duidelijk, dat t.a.v. deze aangelegenheid de Hoofdcommissaris niet uit de rangen zal worden benoemd.

Er wordt weer gewandeld

Willemstad. — De eerste wandelmars van de C.A.B. is bepaald op Zondag 28 Maart a.s.

Gezien de grote deelname aan de laatstgehouden marsen worden ook deze keer heel wat tippelaars aan de start verwacht.

Het organiserend comitè hoopt dan ook, dat op de scholen krachtig propraganda zal worden gevoerd om de jeugd te stimuleren aan deze bij uitstek gezonden sport deel te nemen.

Iedere deelnemer die de tocht volbrengt, ont vangt een herinneringsteken in de vorm van een medaille direct na afloop van de mars, indien de medailles tijdig aanwezig zullen zijn. Zo niet dan worden ze uiterlijk 1 a 2a weken na de toch uitgereikt.

De afstand voor senioren is 25 km, voor junioren 15 km;

De senioren kunnen in groepsverband of individueel van de tocht deelnemen.

De inschrijvingen moeten uiterlijk Vrijdag 26 Maart 1954 binnen zijn. Inschrijvingen welke NIET vergezeld gaan van het inschrijgeld worden terzijde gelegd;

De route wordt gemarkerd door rode pijlen. Bij splitsing Senioren en Junioren, staat op de pijl vermeld, Senioren of Junioren.

SMALFILMLIGA CURACAO

Willemstad. — De Smalfilmliga Curaçao brengt op Woensdag 17 Maart as. het volgende programma:

Films van de leden; demonstratie van een daglichtscherm ter beschikking gesteld door de heer H. Hermans; vertoning van de volgende 16 mm. films: Het Schot is te boord; Holland a la Carte (KLM-film) en Airfreight (KLM-film).

De voorstelling vindt plaats in de Filmkit in het Riffort en wel om 20.15 uur.

„BOEKEN VRAGEN UW AANDACHT"

Willemstad. — In het Curomprogramma „Boeken vragen uw aandacht" spreekt hedenavond om 21.30 uur Drs B. C. E. van Grevenbroek over „Met lege handen", door H. J. Oolbekking.

Lente in West-Europa. Reeds op de eerste zachte voorjaarsdagen zoeken de mensen de zon op en vermeien zij zich, hoewel nog in winterjassen en mantels gekleed, op de terrassen van de talrijke uitspanningen. De wisseling der seizoenen is het altijd weer terugkerende boeiende beeld voor de West-Europeanen.

Hoger Beroep aangetekend

Willemstad. — Hedenochtend heeft Jan Sophia ten overstaan van de Griffie en in tegenwoordigheid van zijn verdediger de acte van Hoger Beroep getekend.

Naar wij van de zijde van het O.M. vernemen zal de Procureur Generaal zelf namens het O.M. optreden.

Geen kabinetscrisis

Willemstad. — Gisteren kon mr dr M. F. da Costa Gomez op de gebruikelijke persconferentie gewagen van een bevredigende gang van zaken met betrekking tot de plannen, die de Regering in voorbereiding had. Van een kabinetscrisis mocht niet gesproken worden, de Regering heeft een voldoende brede basis om te kunnen voortwerken aan haar program. De voorzitter van de RR wees op het feit, dat tal van sociale maatregelen gereed lagen, het wachten is thans op de Staten.

Voorts kon de Voorzitter van de Regeringsraad moeilijk spreken van een „kabinetscrisis", hij wees op het feit, dat de heer Sprockel op 13 stemmen kon rekenen, waarbij nog aan kon worden toegevoegd de stemmen van de KVP en COP, die een royale oppositie zouden voeren.

De ontslagaanvrage is thans in behandeling bij de Raad van Advies — hetgeen ons bij nadere informatie op een onjuistheid bleek te berusten — maar verder is het afwachten.

(Van de heer Landsminister Sprockel vernamen wij, dat zijn heengaan zeer binnenkort te verwachten is.) De heer Gomez deelde nog mede, dat de werkzaamheden van de heer Sprockel over de andere Landsministers zullen worden verdeeld, de conclusie, n.l. dat vervanging van de heer Sprockel niet meer nodig zal zijn, is té voorbarig, om deze te kunnen trekken, aldus de heer Gomez.

Staking treft ook KNSM

In aansluiting op hetgeen wij reeds berichtten, is de New Yorkse havenstaking thans algemeen, zodat ook de KNSM, de laatste maatschappij, die de dienst tussen de Antillen en New York onderhoudt, die nog werkte, is getroffen. De „Helicon" is Zaterdagmiddag met achterlating van 300 ton lading, uit New York vertrokken en kan omstreeks Vrijdag as. worden verwacht

Nadere berichten over het verloop van de staking waren bij de heer Hooyberg, directeur van de KNSM alhier, niet voorhanden.

WEIS AFO DANKT D.O.W.

Willemstad. — Gistermiddag werden wij opgebeld door enige bewoners van Weis Afó (bij de Laufferschool), die ons enthousiast mededeelden, dat, n.a.v. ons artikel over de deplorabele toestand van de weg aldaar, D.O.W. Maandagmorgen is begonnen met het repareren van een gedeelte van het wegdek ten Oosten van de school. Wi hopen, dat het werk aan de weg nu ononderbroken voortgezet zal worden totdat ook dat gedeelte vóór en ten Westen van de school een beurt heeft gekregen.

De bewoners van Weis Afó verzochten ons langs deze weg de dienst van Openbare Werken dank te zeggen voor de „service".

NAAR DE JAARBEURS

Willemstad. — Ook de heer Hubert Muskus, alhier, ontving een uitnodiging voor een bezoek aan de as. Voorjaarsbeurs te Utrecht tezamen met de Antilliaanse delegatie, waarover wij reeds berichtten.

De delegatie nu zal bestaan uit de heren R. A. C. Henriquez en Clinton H. Whitfield (voorzitters van de Verenigingen van de Handel op Curaçao en Aruba), J. R. Jonkhout en J. Geerman (Gedeputeerden Openbare Werken op Curaçao en Aruba), Dr Ir P. C. Henriquez (Secretaris Technisch-Economische Raad), Ir A. van den Berg (Hoofd Dienst O.W. op Aruba), H. Muskus (Handel — Curaçao).

Het vertrek van de delegatie per KLM-vliegtuig naar Nederland is bepaald op 29 Maart as. 9 uur.

MET EEN MES

Willemstad. — Terzake bedreiging contra J.M., die de vrouw M.J.M. met een mes bedreigd zou hebben, werd deze persoon aangehouden en ingesloten.

Open waterput zeer gevaarlijk

Willemstad. — Per telefoon kwam melding binnen, dat achter een perceel in de Bacobaweg in een waterput een geit was verdronken. Bij onderzoek van de politie bleek, dat de waterput, die tegen een helling is gelegen, zodat de achterzijde gelijk is aan de begane grond. Wanneer men van de helling afloopt, kan men er zó invallen vooral omdat de put niet is afgedekt.

De put is aan de voorzijde een meter boven de grond, hij is 2 x 3 meter groot en 1,10 meter diep. Er stond 73 cm water in. Aangezien het zeer aannemelijk is, dat zelfs kinderen er in kunnen vallen, is de eigenaar van de put aangezegd, zo spoedig mogelijk de put af te dekken.

Van Boven niets bekend

Willemstad. — Destijds heeft een speciale correspondent van de ACJV, de heer C. W. van Gelder van de „Beurs", een reis naar Boven gemaakt en daarbij een artikelenserie geschreven, die sterk de aandacht trok

Op de gisteren gehouden persconferentie werd de voorzitter van de RR gevraagd, welke maatregelen de Regering overwoog om aan de door deze correspondent gesignaleerde misstanden een eind te maken. Zoals bekend berichtte de correspondent voornoemd, dat men op de Bovenwinden huizen in brand stak, vee vergiftigde, zonder dat daar ook maar iets aan gedaan werd.

De voorzitter van de RR deelde hierop mede, dat hem van deze toestanden niets was gebleken. Hem was één geval bekend, waarin vier koeien zijn dood gegaan, doch een onderzoek ter plaatse ingesteld, bracht geen alarmerende feiten aan het licht. In jaren zelfs is er geen brand geweest, aldus de voorzitter der RR m.b.t. de door d betrokken correspondent gedane publicaties. Het aantal processen-verbaal, dat werd opgemaakt, is nagenoeg constant gebleven als in de voorgaande jaren.

SPROOKJESTUIN VILLA MARIA LOTERIJSTAND

De volgende prijzen zijn op de navolgende nummers gevallen:

Koffieservies 31 letter A (reeds afgehaald); Blauwe step (scooter) 75 letter B; Kruiwagen 82 letter C (reeds afgehaald); leren schooltas 47 letter D; Mexicaanse mand 64 letter E; Terrasstoelen 61 letter F; Rode step (scooter) 47 letter H; Aluminium waterstel 21 letter K (kan met 6 glazen).

De verloting van de leren pouf (letter G) en van het Weens pronkstuk (meisje) (L), als ook de grote pop, heeft nog niet plaats gevonden.

De prijzen kunnen op het fairterrein worden afgehaald tijdens de openingsuren op Dinsdag en Woensdag 16 en 17 Maart.

RADIO STORING

Willemstad. — Naar wij reeds berichtten is de vergunning van de heer Heillegger voor het exploiteren van een radio omroep-bedrijf op 12 Maart l.l. verlopen. Bereids heeft de heer Heillegger verlenging gevraagd van de expiratie datum, waarop de kleine commissie een advies aan de Landsminister van Verkeer en Vervoer, waaronder de radio aangelegenheden ressorteren heeft doen toekomen.

Naar wij vernemen zal door de betrokken Landsminister eerst het advies van de Radio Adviesraad ingewonnen worden, alvorens een beslissing te nemen. Wij vernamen nog dat er bezwaren tegen het advies van de kleine commissie zijn gerezen.

VAART EN VLUCHT

Haven: Vrachtschepen 3 in, 5 uit. Tankschepen 12 in, 8 uit. Zeilschepen 5 in, 2 uit. Passagiers landend 19 vertr. 6 en doorgaand 782.

Hato Vliegtuigen, 13 in 14 uit. Passagiers landend. 105 vertr. 113 en daargaand 91.

Buenos Aires. — Naar A.F.P. uit welingelichte bron vernomen heeft zou de Argentijnse minister van buitenlandse zaken, Remorino, niet meer terugkeren naar de pan-Amerikaanse Conferentie te Caracas.

EEN BRUTALE DIEFSTAL

Willemstad. — Een jongen had gisteren omstreeks zes uur zijn rijwiel geplaatst tegen de muur van de politiewacht op het Brionplein. Om kwart over zes was het rijwiel verdwenen Het is de laatste tijd wel erg met de rijwieldiefstallen. Bijna elke dag wordt er een vermist. Wij geloven, dat de tijd daar is om strenger op te treden. Hogere straffen zullen zeker hun uitwerking niet missen.

DE VIJFTIENDE JAARGANG.

Het orgaan „Mikvé- Israël" is heden de vijftiende jaargang ingegaan.

Het eerste nummer verscheen in Maart van het jaar 1940.

MET HETZELFDE SCHIP RETOUR

Willemstad. — Aan boord van het Noorse tankschip „Gefiom" werden door de Havenpolitie twee verstekelingen aangetroffen van Portugese nationaliteit. Zij werden aan boord ingesloten en gaan met hetzelfde schip verder.

WEERBERICHT

Max. temp. 29.2 C (84.6 F); min. 25.4 C (77.7 F) en gem. 26.9 C (80.4 F). Max. wind 24, min 12 en gem. 17 knopen. Geen neerslag. Vochtigheid 70%. Helder 10, licht bewolkt 12 en bewolkt 1 uur.

De Heer en Mevrouw
GEORGE DA COSTA GOMEZ
geven met blijdschap kennis van de geboorte
van hun dochter
MARUJA.
13 Maart 1954. Kliniek Curaçao

De uitzonderlijke positie van Venezuela in de Latijns-Amerikaanse wereld

Land heeft meer troeven dan alleen zijn olie

Caracas, (Van een speciale ANP-verslaggever). — Venezuela, de gastheer van de tiende Pan-Amerikaanse conferentie, is in het gezelschap van de Latijns-Amerikaanse landen in een uitzonderlijke positie geplaatst, als gevolg van de bijzonder gunstige economische omstandigheden van het land. Een feit dat bijvoorbeeld als illustratie kan dienen is, dat Venezuela de gehele staatshuishouding, waaronder begrepen de enorme openbare werken, die hetzij nog aan de gang zijn, hetzij de laatste jaren zijn voltooid, uit de lopende middelen financiert. Een staatsschuld in de betekenis van het woord, zoals die in Europa bekend is, heeft Venezuela niet. De belastingen zijn niet hoger dan goed 3% van het inkomen, behalve voor hogere inkomens.

De situatie is, dat de belastingen lopen van 1 — 26%, dus progressief zijn, maar dat deze 26% wordt geheven bij een zuiver inkomen van een millioen of meer Bolivars per jaar. Een inkomen van Bs 100.000 per jaar is belast met 7%. Aangezien het merendeel van de bevolking arm is, is het aantal mensen met hogere inkomens relatief gering.

Venezuela heeft deze uitzonderlijke positie te danken aan het feit, dat het een geweldige olieproducent is en vijftig procent van de winst der oliemaatschappijen in de staatskas vloeien, waarvan zij weer ongeveer 35% van de inkomsten uitmaken.

De inkomsten over 1952 van Venezuela bedroegen Bs 2.395.680.000. Hiervan kwam Bs 822.470.000 uit de olie, Bs 390.000.000 uit invoerrechten, Bs 130.000.000 uit deviezenwinsten van de Banco Central, Bs 81.000.000 uit accijnzen op sterke drank, Bs 77.000.000 uit accijnzen op sigaretten, Bs 71.000.000 uit consulaire rechten, Bs 31.000.000 uit PTT-inkomsten.

Hoe bijzonder gunstig deze situatie ook is, zij heeft het gevaar van alle economieën, die op één pijler rusten, namelijk, wat blijft er over als die ene pijler mocht instorten? De grootste afnemers van de Venezolaanse olie zijn de Verenigde Staten en bij herhaling zijn daar al stemmen opgegaan om de import van olie uit Venezuela sterk te verminderen. Dit zou voor Venezuela een economische klap betekenen en men ziet dat in Venezuela zeer wel in. De Venezolaanse olie is duur; aanzienlijk duurder dan de olie uit het Midden-Oosten. Deze laatste olie vindt zijn afzet echter voornamelijk naar Europa en zal betrekkelijk moeilijk exporteerbaar zijn naar de Verenigde Staten. Het Midden-Oosten is voor de Venezolaanse olie dus een grote concurrent op de Europese markt, maar niet op de Amerikaanse markt.

De grote vraag naar olie en olieproducten is tenslotte de factor, die de Venezolaanse economie op de been houdt. Maar mocht deze vraag aanzienlijk verminderen, door bijvoorbeeld de overvloedige voorraadvorming, dan kan een moeilijke situatie ontstaan.

Toch zou het fout zijn te nemen, dat Venezuela een „boomland" is, in die geest, dat het een periode van grote rijkdom zal meemaken en dan in elkaar zal zakken. Venezuela heeft meer dan één troef. Er is namelijk een bijzonder rijke voorraad ijzererts en hoogstwaarschijnlijk bevat het land, waarvan nog lang niet alle streken werkelijk zijn geëxploreerd, meer rijkdommen. Het biedt bovendien mogelijkheden voor landbouw en veeteelt, terwijl het vermoedelijk slechts een kwestie van tijd zal zijn om ook industriële activiteit op velerlei gebied te doen ontstaan.

Op het ogenblik is de Venezolaanse economie sterk gebonden aan die van de Verenigde Staten. Amerika nestelde zich in de oorlog, toen het handelsverkeer met Europa stil lag, in dit rijke heuvelland en ook direct na de oorlog, toen bleek, dat de Europese handel en industrie nog vrijwel uitgeschakeld waren, wist Noord-Amerika economisch een onaantastbare positie in Venezuela te handhaven.

In de laatste tijd komt hierin verandering. De Venezolanen zijn zich bewust geworden van hun min of meer afhankelijke positie van de USA en niet alleen zoeken zij wegen om andere inkomsten te krijgen dan alleen uit de olie, maar ook zoeken zij andere handelspartners.

Er is meer en meer een neiging om naar Europa te kijken, een feit waaruit Nederland voordeel trekt en nog meer voordeel kán trekken.

Engeland, Frankrijk, Duitsland en Italië zijn vooral zeer actief en hebben langzamerhand vaste voet gekregen in Venezuela. Vooral in de laatste tijd heeft Frankrijk belangrijke openbare werken hier uitgevoerd en ook Italië is in dat opzicht actief.

Wanneer er gesproken wordt over de ijzerontginningen in Venezuela, dan is het goed, voor ogen te houden, dat deze bron van inkomsten nog pas kortgeleden werd aangeboord. Voorlopig is de gang van zaken nog zo, dat het ijzererts wordt afgegraven en weggevoerd. Van een ijzerindustrie is dus nog geen sprake. Er bestaat evenwel grote belangstelling voor de oprichting van een eigen nationaal hoogovenbedrijf. **Als krachtbron denkt men bij de vindplaats van ijzererts aan de** watervallen van de Caroni-rivier, of eventueel aan aardgas uit het Oostelijk deel van Venezuela.

Voor de olie geldt dit weliswaar ten dele ook, maar er zijn tenslotte enkele grote raffinaderijen in Venezuela.

Uiterlijk heeft het land een geweldige welvaart en vooral Caracas maakt de indruk van een jonge, fabelachtig rijke stad. Dit is goeddeels uiterlijk. Het aantal werkelijk gefortuneerde bewoners van het land, is maar klein, het aantal arme mensen zeer groot. Maar de staat is rijk en hier komt men op een punt, dat aantoont, dat er tussen Venezuela en bijvoorbeeld Nederland, verschillen zijn als tussen de zon en de maan.

Een van de verschillen is, dat tussen de bevolking van Venezuela en de staat ontbreekt, wat men zou kunnen noemen de „fiscale navelstreng". De hoge belastingen in Nederland dwingen als het ware iedere Nederlander aandacht te schenken aan het feit, „waar zijn geld blijft". De Venezolaan kent deze behoefte niet. Hij vergeet, althans geeft zich onvoldoende rekenschap van, de grote onzichtbare belastingen op alle geïmporteerde goederen, zoals wel blijkt uit de bovenvermelde staat van inkomsten van Venezuela. Het gevolg is, dat de staat en diens financiën zaken zijn, die hem weinig interesseren.

Dit geldt natuurlijk niet voor iedereen, maar wel voor het overgrote deel der bevolking. Het directe gevolg daarvan is — om maar eens een ander aspect te noemen — dat een eventuele scherpe daling van de olieprijs wel de Venezolaanse staat maar niet in eerste instantie de Venezolaanse bevolking zal treffen. De staat zal minder ruim in zijn middelen komen te zitten en dit bijvoorbeeld kunnen verwerken door de uitvoering van allerlei openbare werken in een veel lager tempo te doen plaats hebben. In dit verband moet wel worden opgemerkt, dat de positie op de arbeidsmarkt zo is, dat er net niet te veel arbeidskrachten zijn, maar dat er reeds wel werklozen voorkomen onder de emigranten, die in hoofdzaak bestaan uit Italianen, Portugezen en Spanjaarden. Voor deze groep van inwoners van Venezuela zou een economische achteruitgang zonder twijfel ernstige gevolgen kunnen hebben.

Er is een punt, dat de aandacht heeft van de economische leiders van het land en dat is, dat vrijwel alle voedsel, uitgezonderd vlees, moet worden geïmporteerd (Nederland levert Venezuela vrije grote kwanta aardappelen en melkproducten). Dit en de volkomen opgeschroefde levensstandaard, welke Venezuela tot het duurste of althans een van de duurste landen ter wereld heeft gemaakt, zijn zaken die de economische positie van het land kwetsbaarder maken dan misschien nodig is.

Om een enkel voorbeeld te geven van de duurte van het land: een bezoeker, die in een hotel woont, in restaurants moet eten (hetgeen niet bijzonder duur is) en zich met taxi's moet verplaatsen, heeft, zonder bijzondere uitgaven te doen, per etmaal ongeveer evenveel nodig als een Nederlandse arbeider per week verdient.

Het is niet altijd zo geweest, dat het grootste deel van het noodzakelijke voedsel in Venezuela moest worden geïmporteerd; er is een tijd geweest, dat Venezuela wat mais exporteerde, doch de geweldige vraag naar arbeidskrachten in de olie-industrie, de hoge lonen, die daar werden betaald en de betere sociale omstandigheden, waren oorzaak, dat de landbouw in discrediet raakte.

Nu, althans de laatste jaren, wordt er door de Regering van alles gedaan om de landbouw en de veeteelt weer te stimuleren. Tot nog toe echter met beperkt succes, vooral ook omdat de geweldige opkomst van het land, zoveel arbeidskrachten vergt, dat er gewoon niet genoeg overschieten voor de landbouw.

Dit wil nog niet zeggen, dat in dit tropische land voor Nederlandse boeren goede kansen zouden zijn. De omstandigheden van de landbouw zijn van dien aard — ook hier gaat de opmerking op, dat Venezuela en Nederland van elkaar verschillen als de zon en de maan — dat Nederlandse boeren er moeilijk zouden kunnen aarden, afgezien nog van de grote kapitalen, die nodig zouden zijn om tot enige bedrijf van betekenis te kunnen komen.

Misschien zijn er hier kansen voor Nederlandse landbouwdeskundigen, die het land nodig heeft en voor de Nederlandse industrie van landbouwmachines en -gereedschappen.

De plannen van Nutricia om hier een melkpoederfabriek te beginnen — Plan Karner — wijzen hierop, al betreft dit dan de veeteelt en niet de landbouw. Maar deze kansen zullen eerst met zorg dienen te worden bezien.

Voorlopig is de situatie in Venezuela zo, dat weliswaar de noodzaak voor een ontwikkeling van landbouw en veeteelt worden gezien, maar de belangstelling nog betrekkelijk gering is. Er zijn nog andere, industriële projecten, die meer enthousiasme opwekken.

Venezuela is een land met waarschijnlijk nog heel veel mogelijkheden. Het is een jong land. Als men ziet de geweldige luxe van de pas gebouwde hotels, van de Officiersclub en van tal van andere zaken in Caracas, dan krijgt men wel eens de indruk, dat „het niet op kan".

Dit is niet waar. De economische positie van Venezuela is sterk, maar niet onverwoestbaar. De vraag zal zijn, of het land erin zal slagen van de periode van grote inkomsten, die de oliewinning schiep, voldoende gebruik te maken door de aanleg van transportmiddelen, wegen, spoorlijnen en voor de ontwikkeling van andere bronnen van welvaart, om gewapend te zijn voor het moment, dat hetzij de olievoorraden uitgeput raken, hetzij de concurrent, het Midden-Oosten, de markt overvoert.

En aangezien de duur van de periode, die Venezuela nog gegund is, niet kan worden overzien, is het moeilijk het tempo te bepalen.

Om het zekere voor het onzekere te nemen, hebben de Venezolaanse staatsleiders een hoog tempo gekozen. Het land staat open voor iedereen, die wil meehelpen en.... zich kan aanpassen.

Bekendmaking

Bij de Havenmeester op Curaçao, Handelskade 7. A. bestaat gelegenheid tot solliciteren naar de betrekking van seinmeester. Aanmelding persoonlijk gedurende kantooruren. Vereisten zijn: minimum leeftijd 21 jaar, kennis van de Nederlandse, Engelse en Spaanse taal en morseseinen.

DE HAVENMEESTER

De week in Nederland

Toen de electrische klokken kwart na zeven wezen.... ★ Ongeschoren ambtenaren en onvrijwillige wandelaars in Den Haag ★ Wat er gebeurt, als een grote stad zonder electrische stroom komt ★ Arm Den Haag-Staatshoofden brengen officiele bezoeken aan Nederland ★ Amsterdam verliest een groot kunstenaar ★ De RAI gesloten-De opvolging van A. Plesman.

Den Haag. — Nederlands onvolprezen regeringscentrum, de mooiste woonstad aan de Noordzee, heeft de schrik van haar leven doorgemaakt. Toen, vroeg in de ochtend van een kille Maartse dag in het midden van de vorige week, de eerste trams uitreden en de arbeiders en beambten, die nachtdienst hadden gedaan, naar huis terugkeerden, wees niets op de catastrophe, die komen ging. Langzaam gloorde het eerste, trieste daglicht over de huizenzee van de derde stad van Nederland. De lichtreclame en de straatverlichting werden gedoofd en onwillig begon de stad te ontwaken. Arbeiders begaven zich naar hun werk. In het centrum was het nog stil, maar overal in de buitenwijken in de woonkazernes van de nieuwe buurten, in de verzorgde lanen van het Benoordenhoutkwartier en in het wirwar van straten rond de Laan van Meerdervoort knipte het licht aan achter gesloten slaapkamer-gordijnen. Werden ramen geopend, grendels weggeschoven van deuren en klapten de tuinhekjes dicht achter ambtenaren en kantoorwerkers, die vroeg naar hun werk gingen. Bij de tramhaltes groepten ateliermeisjes en werksters op weg naar hun werkhuis samen. De eerste, al vrij omvangrijke voorhoede van het leger fietsers gleed geruisloos over het asphalt van de straten, die naar het centrum leiden en de verkeersagenten begonnen hun posten in te nemen. De electrische klokken wezen kwart over zeven — de tijd, waarop een grote stad met een bevolking van hoofdzakelijk ambtenaren en kantoorwerkers een nieuwe dag begint. En toen gebeurde het....

Ergens, in één dier onaanzienlijke gebouwen, waar schakelinstallaties van het electrisch net zijn ondergebracht, ging iets mis. Een ontploffing deed, in de onmiddellijke omgeving, de ramen trillen. Op hetzelfde ogenblik hield, in heel Den Haag, in de dorpen in de omgeving, ja, tot in Delft toe, de stroomvoorziening op. Trams vol slaperige mensen stopten midden tussen twee haltes. Electrische treinen strandden op kilometers afstand van de stations. De electrische klokken stonden stil, de radio, die in menige huiskamer juist was aangezet, viel uit. De verkeerslichten werkten niet meer, het electrische licht, dat in menig huis op dit uur van de grauwe winterochtend nog brandde, doofde. Huismoeders en dienstboden moesten ophouden met stofzuigers; mannen, die bezig waren zich met een electrisch scheerapparaat te scheren, moesten deze ochtendbezigheid voltooien met kwast, zeep en scheermesje, of half-geschoren naar kantoor.

Run op autobussen

Aanvankelijk dachten de Hagenaars dat het een storing van korte duur betrof, zoals de laatste jaren, tengevolge van de overbelasting der electrische centrales, wel meer zijn voorgekomen. Maar de tijd verliep, en stofzuigers, scheerapparaten en radiotoestellen bleven dood. Er ontstond een run op de autobussen, die het vervoer echter op geen stukken na konden verwerken. Plichtsgetrouwe ambtenaren, die nog nooit te laat op hun bureau waren gekomen en mensen, die haast hadden, namen taxi's, maar ook deze vervoermiddelen hadden het al spoedig zó druk, dat velen, die er gebruik van wilden maken, teleurgesteld moesten worden. Het gelukkigst waren nog degenen, die gewend waren op de fiets naar hun werk te gaan. Zij kwamen op tijd. Maar de meesten, die gewoon waren de tram te nemen, moesten lopen. Velen zullen niet geweten hebben, dat de stad, waar zij woonden, zó groot was.

Tegen negenen had de binnenstad eindelijk weer stroom, en ook de spoorwegen konden de dienst vrij spoedig herstellen. Maar in de buitenwijken van de residentie bleef het nog urenlang behelpen en in verscheidene wijken, o.a. in het Benoordenhoutkwartier, was zelfs 's avonds de electriciteitsvoorziening nog niet hersteld. Bij het licht van kaarsen rond de huiskamertafel gezeten, hadden de onfortuinlijke bewoners van deze buurten ruimschoots gelegenheid herinneringen op te halen aan de bezetingstijd, toen men zich ook met kaarslicht moest behelpen.

Velen zullen daarbij ongetwijfeld hebben overwogen, hoe kwetsbaar het leven in een grote stad feitelijk is. Eén ernstige storing in een schakelinstallatie, en het vervoer is ontwricht, het licht is uit en tal van apparaten, die wij dagelijks gebruiken, weigeren dienst! Men moet er niet aan denken, welk een chaos zou ontstaan, als op een kwade dag niet alleen de electriciteitsvoorziening, maar ook de aanvoer van gas en water gestoord zouden zijn....

Maar ook zonder dat was de storing in de electriciteitsvoorziening de verdere week het voornaamste gespreksthema in de café-restaurants, op de Witte, in de cantines van departementen en op alle andere plaatsen, waar Hagenaars elkaar ontmoeten en bij een kleintje koffie de dingen van de dag bespreken.

Roofmoord in een rustige straat

Arm Den Haag! Het beleefd schok op schok de laatste tijd, en leuke dingen gebeuren er eigenlijk niet. Na de alastrim-epidemie, die gelukkig in de kiem is gesmoord, maar die toch een heleboel last heeft veroorzaakt aan verpleegsters en herstellende ziekten, die in verband met de isoleringsmaatregelen hun ziekenhuis niet mochten verlaten en aan militairen, die ingeënt moesten worden, kwam deze week de reeds genoemde storing. Enkele dagen later was er alweer een sensatie. In een rustige Haagse straat bleek in de gemeubileerde kamer, die zij daar bewoonde, een rustig, door en door fatsoenlijke typiste, een stille, jonge vrouw van nauwelijks dertig, in de vroege uren van de Zondagochtend vermoord te zijn. De dader heeft zich inmiddels gemeld. Het bleek de oudste zoon van de hoofdbewoonster van het huis te zijn en het motief voor de moord was.... roof.

Over een dergelijke, in koelen bloede gepleegde moord, praat men meer dan over een vechtpartij met dodelijke afloop in een lichtzinnige vermaaksbuurt. De gewone burger voelt er zich door bedreigd in zijn gevoel van rust en veiligheid.

Natuurlijk vergeet men een dergelijke gebeurtenis ook weer gauw, maar er zijn zaken, die men niet zo spoedig vergeet. Den Haag is er in het verleden altijd trots op geweest, dat het residentie was. Het vond het prettig te weten, dat de Koninklijke Familie het grootste deel van het jaar in de stad verbleef en het hield van het openbaar vertoon, dat onverbrekelijk met de aanwezigheid van een regerende vorstin verbonden is. Natuurlijk heeft Den Haag de beslissing van Koningin Juliana, die er de voorkeur aan gaf met Haar gezin op Paleis Soestdijk te wonen, ten volle geëerbiedigd. Maar dat neemt niet weg, dat de meeste Hagenaars het betreuren, dat het Paleis aan het Noordeinde nu een instelling van Hoger Onderwijs herbergt en dat de restauratie van Huis ten Bosch, aan het eind van de Bezuidenhoutseweg, nog steeds niet klaar is. De pogingen van enkele Haagse ministers om Den Haag als hoofdstad van Nederland aan te duiden — pogingen, die onmiddellijk fel verzet van Amsterdam oogstten en ook niet zijn voortgezet — zijn zonder twijfel te verklaren uit een behoefte van de Hagenaar om zich compensatie te verschaffen voor het verlies van zijn koninklijke bewoners.

Hoog bezoek...... in Amsterdam

En nu is er bij de oude, nog pijnlijke wond nieuw zeer gekomen doordat de programma's bekend zijn geworden voor de officiële bezoeken, die drie staatshoofden in de komende maanden aan Nederland zullen brengen. Eind April zullen koning Frederik IX en koningin Ingrid van Denemarken namelijk de gasten zijn van koningin Juliana en Prins Bernhard, half Juni komt koning Haakon VII van Noorwegen naar Nederland en een maand later bezoeken — hoogstwaarschijnlijk — de nieuwe president van Frankrijk, René Coty en zijn echtgenote, ons land.

Al deze gasten van ons koninklijk gezin zullen, daar het officiële bezoeken betreft, verblijf houden in het Paleis op den Dam in Amsterdam. De meeste plechtigheden en ontvangsten zullen in de hoofdstad plaats hebben en Den Haag krijgt de drie regeringshoofden slechts enkele malen vluchtig te zien. En dat steekt de Hagenaar, die van zijn stad houdt en die een zwak heeft voor officieel vertoon, een beetje. Als Den Haag, als pleister op de wonde, nu maar weer eens werd aangewezen als zetel voor een internationale conferentie! Helaas is ook daarvan nog niets bekend. Maar gelukkig worden er vele internationale conferenties gehouden, en er blijft dus altijd een kansje voor de residentie....

Louis Zimmermann †

Kunst is niet aan steden of aan grenzen gebonden. Maar toch kan een kunstenaar, door een langjarig verblijf in een bepaalde stad, een bijna onverbreekbaar deel van het cultuurleven van zijn woonplaats worden. Iets dergelijks was het geval met de grote violist Louis Zimmermann, de man, wiens vertolking van het vioolconcet van Beethoven door velen als de meest volmaakte wordt beschouwd, die ooit door een tijdgenoot werd gegeven. Zimmermannen was en geboren Groninger, hij wekte vóór de vorige oorlog enig jaren als concertmeester in Duitsland en later als paedagoog in Londen, maar zijn grote bekendheid kreeg hij als concertmeester van het Amsterdamse Concertgebouworkest. Na zijn afscheid van zijn geliefde orkest trad hij nog enige malen als solist op, maar allengs werd het stiller om hem heen. Op zijn tachtigste verjaardag, in Juni van het vorige jaar viel hem een hartelijke huldiging te deel. Voor de radio werden enige van zijn composities uitgevoerd en in een interview vertelde hij iets over zijn carrière en over zijn opvattingen over het hedendaagse muziekleven. Het was zijn laatste openbare optreden. Ruim tachtig jaar oud is Louis Zimmermann dezer dagen in hetzelfde Amsterdam waar hij zoveel triomfen heeft gevierd en dat hij zoveel kunstgenot heeft geschonken, overleden. Zij, die het voorrecht hebben gehad zijn spel te horen, zullen hem niet spoedig vergeten.

Louis Zimmermann, de vermaarde violist, wiens vertolking van het vioolconcert van Beethoven als de meest volmaakte wordt beschouwd.

Recordbezoek voor de RAI

Een half uur lopen van het Concertgebouw, waar Louis Zimmermann zolang aan de eerste lessenaar zat, staat een ander groot gebouw, de RAI. In de afgelopen weken is er een onafgebroken stroom van bezoekers door de toegangsdeuren gegaan, want, voor het eerst sinds 1952, werd er weer een tentoonstelling van personenauto's gehouden. In de grote hallen vond men een compleet overzicht van wat de automobielmarkt op het ogenblik aan aantrekkelijks biedt. De grote Amerikaanse merken waren er natuurlijk met hun nieuwste modellen, men zag er goedkope en dure Engelse sportwagens, en zelfs enkele (zeer eenvoudige) Russische merken, die veel belangstelling ondervonden. Maar de grootste plaats namen toch de kleinere, weinig benzine verbruikende Europese wagens in en hier maakten de verkopers ook de beste zaken. Al bij al was de tentoonstelling een groot succes. Toen Zondagavond de deuren voor het laatst gesloten werden, had men meer dan 150.000 bezoekers geteld, tegen een goede 100.000 in 1952.

Komende van de RAI moest Uw briefschrijver U nu eigenlijk meenemen naar het Gelderse, waar enkele vriendelijke dorpjes aan de IJsel bevangen zijn geweest door een ware gekwoede, en naar twee eenvoudige woningen, één in het uiterste Noorden en één in het uiterste Zuiden van Nederland, waar enkele gezinnen in opschudding geraakten door het bericht, dat familieleden, die sinds lang dood gewaand werden, nog in leven bleken te zijn. De ruimte laat echter niet toe hier nader op in te gaan. Misschien, dat wij in een volgende brief er nog iets van kunnen vertellen.

Waarschijnlijk zal dan tevens iets meer bekend zijn over de opvolging van wijlen dr Albert Plesman als president-directeur van de K.L.M. De „Telegraaf" heeft reeds in grote opmaak gemeld, dat luitenant-generaal b.d. I. A. Aler, de oud-chef van de vliegdienst van de K.L.M. en oud-commandant van de Koninklijke Luchtmacht voor deze belangrijke functie is aangezocht. Op het ogenblik, dat wij deze brief sluiten, is bevestiging van dit bericht echter nog niet te verkrijgen, ook al ligt een benoeming van lt-gen. Aler geheel in de lijn der verwachting.

Een belangrijke gebeurtenis

Lago bouwt aan Aruba's economische positie

Oranjestad. — 15 Maart 1954 is een belangrijke datum voor Aruba in het algemeen en voor Oranjestad in het bijzonder. Het is de dag waarop het bunkerstation officieel in gebruik werd genomen. Om 12 uur hadden een groot aantal genodigden zich aan boord van de Santa Clara begeven. De Gezaghebber, de gedeputeerden, hoofden van dienst, Lago-directieleden, vertegenwoordigers uit handel en industrie, kortom, het was een groot gezelschap.

Om 12.50 uur opende de heer O.S. Mingus het ceremonieel met een korte rede, nadat hij de aanwezigen aan gezagvoerder Zernin had voorgesteld.

Hij zei o.m. dat hij hoopte dat door deze bunker faciliteit meerdere schepen van de „Grace Line" Oranjestad zullen aandoen en van het bunkerstation gebruik zullen maken. Deze stap is andermaal een bewijs wat de Lago geleverd heeft van de goodwill ten aanzien van de economische ontwikkeling van Aruba. Hij wees er op dat Lago met dit drijvende bunkerstation in feite geen winst heeft gemaakt, doch hij hoopte dat zulks in de toekomst toch een profijt zou opleveren. Indien het veelvuldig bunkeren u zal bevallen, dan zal dit evenzo bij ons het geval zijn. Gezaghebber Kwartsz noemde 15 Maart 1954 een gedenkwaardige dag voor dit kleine deel van de Caribbean en een belangrijke datum. De meesten van ons wisten dat een van onze grootste moeilijkheden was het ontbreken van een bunkerstation. Dank zij de geografische ligging van dit eiland zal nu een groter aantal passerende schepen kunnen bunkeren. De heer Kwartsz dankte in treffende woorden de staf van de Lago en de Grace Line Steamship Co. voor hetgeen zij voor dit gebiedsdeel gedaan hebben. Lago heeft ook in het verleden vele malen getoond dit eiland vooruit te willen helpen. Ir. A. v.d. Berg, directeur D.O.W. sprak namens de Havencommissie, in dezelfde trant als de Gezaghebber en vond ook in de totstandkoming van de Bunkerfaciliteit een bewijs van de goodwill van Lago.

De heer Fifi Eman, agent van de Grace Line vond het een bijzonder voorrecht dat een der schepen van de maatschappij die zijn firma vertegenwoordigde, de eerste was die van het bunkerstation gebruik maakte.

Had Lago al reeds bij de opgang naar het schip gezorgd voor een verrassing, (de gasten werd n.l. 'n pracht aansteker met een busje Esso Lighter fluid aangeboden), de aangeboden spijzen en dranken lieten de gasten zich zeer best smaken. De beide charmante dames, Cathreen Wall en Mary Pietersen die de gasten de souvenirs aanboden, waren een verrassing op zichzelf. De beide doorknede gidsen, de heren Seferiano Luidens en Benny Rombouts, kweten zich eveneens uitstekend van hun taak. Op de „barge" werd kennis gemaakt met de heer Julio van Dinter, een Arubaan die belast is met de leiding (the man in charge) en de heer R. Watson van het Receiving en Shipping department die sedert 1924 op de Lago werkt. Hij vertelde een en ander over de ontwikkeling die hij in deze 30 jaren had meegemaakt. De heer Richard Saunder was tijdelijk toegevoegd om de gasten rond te leiden en ook het personeel te trainen en aanwijzingen te geven.

Later vertelde de heer Mingus nog, dat de Santa Clara 4000 barrels had ingenomen, maar dat de barge een capaciteit heeft van 7500 barrels. De olie wordt onder hoge temperatuur ingeladen, daar deze dan gemakkelijker vloeit. Zo werd gisterenavond geladen onder een temperatuur van 130 gr. F. en hedenmorgen weer uitgeladen onder 115 gr. De Lago kan echter ook grotere schepen bedienen, z.a. de Nw. Amsterdam, Mauretania e.d., want dan wordt er eenvoudig een laketanker langszij gestuurd. De tijd dat wij moeten hebben voor het uitvoeren van een order is 24 uur, maar in spoedgevallen kunnen wij het wel in zes uur tijds doen, d.w.z. dat wij 6 tot 24 uur tevoren gewaarschuwd moeten worden dat er een schip binnenkomt om zo en zoveel barrels in te nemen.

Vele der gasten bleven nog lang na in de gezellige sfeer.

Brussel. — In het Heysel-Stadion speelden de vertegenwoordigende voetbal-elftallen van België en Portugal met 0—0 gelijk.

Arubanen overwegen advies van deskundige

Oranjestad. — Naar wij vernemen zijn tijdens de „Separacion"-besprekingen, die gisteren op Aruba werden gehouden, goede vorderingen gemaakt.

Van de resultaten zal nu een rapport worden opgesteld en de Landsregering worden aangeboden.

Naar verluidt overwegen de Arubaanse leden van de commissie een Nederlands deskundige uit te nodigen, speciaal bekend met het staatsrecht, om hen te adviseren.

BURGELIJKE STAND.

Oranjestad — Geboren: op 24 Feb. zoon van D. Rombonts en E. Barrow; 25 Feb. zoon van M. Rock, dochter van M. Lampe, dochter van F. Perez en P. Werleman; 26 Feb. zoon van O. Milliard, zoon van E. Tjon-Kon-Fat en H. Hirsch; 29 Feb. dochter van J. Tromp, dochter van M. Vrolijk en V. Henricus, zoon van H. Figareo en H. Kelly; 1 Maart dochter van C. Vrolijk en R. Christiaans' dochter van A. Williams en C. Giraud; 2 Maart dochter van P. Luydens en M. Tromp, dochter van S. Maduro en S. Tromp.

(Vervolg van pag. 1.)

te electrificatie van de cunucu eigenlijk nú pas heel langzaam aan lezen toekomt omdat er nu pas 's avonds licht in de hutjes is.

Dat tenslotte het culturele werk op Curaçao ook sterk bemoeilijkt is de aanwezigheid van nogal scherpe gevoeligheden en tegenstellingen.

Op zichzelf is dit niets bijzonders. Overal ter wereld demonstreren kleine gemeenschappen in dit soort tegenstellingen slechts hun eigen kleinheid.

Vele van die tegenstellingen zijn volkomen onberekenbaar omdat zij voortkomen uit persoonlijke sympathieën en antipathieën. Belangrijk zijn die tegenstellingen niet; zij werken echter vaak belemmerend op het culturele werk omdat zij mensen van elkander verwijderd houden, die met een beetje meer inschikkelijkheid wederzijds, uitstekend samen konden gaan en dingen tot stand konden brengen, die het eiland ten goede zouden komen en nu door hun kleingeestige onderlinge naijver blijven liggen.

Belangrijker echter zijn de berekenbare tegenstellingen. Curaçao beroemt er zich op een land te zijn van grote tolerantie en inderdaad stapt men daar in het maatschappelijk verkeer gemakkelijker over religieuze en andere tegenstellingen heen dan bijvoorbeeld in Nederland. Joodse schenkingen aan katholieke kerken, katholieke deelname aan liefdadigheidsfeesten ten behoeve van protestantse instellingen behoren tot de gewone orde van de dag. Deze maatschappelijke tolerantie echter is bedrieglijk. Zij is geboren in een tijd toen de verschillende groepen elk een eigen, vaste maatschappelijke plaats innamen. De Joden: dat waren de handelsfamilies: de Protestanten: dat waren de bestuursfamilies; de Katholieken: dat was het ongeletterde gekleurde volk. Langzaam maar zeker echter wijzigen zich die verhoudingen en wel voornamelijk die tussen het katholieke en het protetstantse deel van de Curaçaose bevolking. Het is niet langer zo als het eeuwen lang is geweest, dat blank, niet-katholiek en intellectueel-werkzaam in het bestuurswezen identiek zijn. Katholieke academici uit Nederland hoeven niet meer van hun geloof af te vallen om als intellectueel erkend te worden en zich een plaats te veroveren in het bestuursapparaat. Bovendien levert de gekleurde bevolking steeds meer jonge academici af, dank zij het voortreffelijk werk van de Tilburgse fraters, academici, die eveneens een plaats opeisen in het bestuur van hun eigen land. Verscheidene van deze gekleurde academici hebben in de intellectuele beroepen een plaats ingenomen, waarop zij zich met ere naast de beste Nederlanders handhaven. Het katholicisme krijgt langzamerhand een ander gedaante — een gedaante, waar zelfs sommige in de missie (die altijd de partij van het volk heeft gekozen) nog niet helemaal aan kunnen wennen.

Tegenover dit katholicisme is de tolerantie lang niet zo groot als zij op het eerste gezicht schijnt te zijn. Daartegen richt zich scherpe achterdocht; niet bij allen, maar bij velen.

Dat dit een culturele uitwisseling kan bemoeilijken hoeft wel geen betoog.

CURACAO

Is er iets van u bij?

Willemstad. — Van 2 t/m 14 Maart werden als gevonden voorwerpen gedeponeerd:

Nieuw zwart kinderschoentje (lak) goudkleurige damespolshorloge met dito bandje merk „ORIS", zwarte dameshandtas inhoudende 1 zilverkleurige rozenkrans en 90 centen, lipsleutel met plaatje Hek 2, papieren zak inhoudende 4 damesblouses en kwitantie La Estrella (S. Pimsler), paar witte damesschoenen, lap stof, draadtang

Arubaans werkboekje en getuigschrift ten name van H. P. Wix, autobelastingnummerplaat (1954) 2708-C, goudkleurig halskettinkje, enveloppe inhoudende garantiebewijs radio ten name van N. Zwagerman, bruine handkoffer zonder inhoud, bruin lederen schooltas en 1 roodbruine schooltas met bruine broekriem inhoudende 1 fles en drinkbeker.

Verdere inlichtingen betreffende bovengenoemde voorwerpen zijn te komen op kamer 10 van het hoofdbureau van politie, telefoon 1903.

De postduiven vlogen

Willemstad. — Op Zondagmorgen werd door de vereniging van Postduivenhouders „De Snelvlucht" de tweede uit een serie van 5 wedvluchten voor Oude Duiven gevlogen vanaf Westpunt. In concours waren 125 duiven. De uitslag was als volgt:

Van Lit: 1, 2, 6, 11, 15, 31, 41.
Willems: 3, 4, 5, 8, 12, 16, 18, 22, 24, 26, 29, 30.
v.d. Plaat: 7, 10, 14, 21.
Paulina: 9, 17.
Hofmans: 13, 28, 33.
Romondt: 19.
Jolen: 20, 23.
Boelhouwer: 25, 36.
Gebr. Rober: 27, 35.
Fikkert: 32, 39, 42.
Ellis: 34, 38, 40.
Zieck: 37.

De stand per heden is voor: **Kampioenschap „Onaangewezen vogels":**
Van Lit 380 pt; Willems 344 pt; Paulina 291 pt; Hofmans 271 pt; Fikkert 260 pt; Gebr. Rober 242 pt; Jolen 230 pt; Romondt 192 pt; v.d. Plaat 170 pt; Ellis 160 pt; Boelhouwer 82 pt en Zieck 28 pt.

Kampioenschap „Aangewezen Vogel"
Hofmans 166 pt; Van Lit 154 pt; Willems 130 pt; Romondt 107 pt; v.d. Plaat 82 pt; Paulina 72 pt; Jolen 61 pt en Zieck 28 pt.

De hoogst gemiddelde snelheid op deze wedvlucht behaald was 910,550 meter per minuut.

Eilandgebied Curacao

Namens het Bestuurscollege zal op 15 April 1954 des voormiddags te 11.30 uur op het kantoor van de dienst van Openbare Werken op Parera in het openbaar worden aanbesteed:

Bestek No. 210: HET BOUWEN VAN EEN GYMNASTIEKLOKAAL BIJ DE R.K.H.B.S. TE CAS CORA.

De inschrijvingsbiljetten op genoemde datum uiterlijk 11 v.m. op het Bestuurskantoor, Bargestraat 63 te deponeren in een speciaal daarvoor bestemde bus.

Bestek en tekeningen zijn van 22 Maart 1954 af te verkrijgen ten Bestuurskantore tegen betaling van *f.* 15.— per stel. Restitutie aan inschrijvers bij inlevering ten Bestuurskantore der ongeschonden stukken op de dag van aanbesteding *f.* 12.50 per stel.

Het Hoofd van de Dienst van Openbare Werken

H. DE KIEWIT

1712 **Tom Poes en de wens werkster**

1824 — Heer Ollie zette er de pas in en liep, gevolgd door Tom Poes en Wijmpje, de weg naar Bommelstein op.

„Nu ik er goed over nadenk, is het mij helemaal duidelijk!" sprak hij. „Schoonmaken lijkt zo'n eenvoudige bezigheid, dat een Heer van mijn stand er nooit bij stilstaat, als je begrijpt, wat ik bedoel. Maar eigenlijk is het helemaal niet zo simpel. Nee, eigenlijk is het iets groots en verhevens. „Ollie, mijn jongen", zei mijn vader altijd, doe wat je wilt, maar houd je gedachten en je daden schoon!"

Dat is mooi gezegd, wat jij, jonge vriend? Nu, daar ga ik mij aan houden. Dat kan, nu ik een werk-ster heb".

„Hm", zei Tom Poes, die het nog allemaal niet duidelijk was „Maar wát gaat U dan doen, Heer Ollie?"

„We zullen zien, we zullen zien!" riep Heer Bommel opgewekt. Doch toen hield hij de pas in en verviel in nadenken. „Eens kijken...... mompelde hij, „wat valt er nu het eerste te doen? Wat vind jij, Wijmpje?"

„Ik weet het niet!" zei Wijmpje, die op de achtergrond dromerig aan een bloempje rook. „Ik weet nooit iets, want weten is heel moeilijk!" Maar ik pak alles aan, meneer!

„Goed, goed!" zei Heer Ollie. „We zullen zien! We gaan schoonmaken! We gaan de hele wereld schoonmaken! Overal vuil en ongerechtigheid! Volg me! We moeten voort!"

En gejaagd stapte hij verder totdat hij bij de garage van slot Bommelstein kwam. Daar bracht hij de motor van de oude Schicht op gang, opende de bagage-ruimte en hielp Wijmpje met haar karabies in de beknopte ruimte. Vervolgens zette hij zich met Tom Poes voorin en reed weg, de wijde wereld in........

GREEP UIT DE AETHER

CUROM

5.30 Voor de kleinere kinderen in het Nederland 5.50 Gramophoonplaten 6.05 Cumpleaños Feliz 6.15 Dinermuziek 6.55 Voor het slapen gaan 7.00 Boletin di Noticia 7.10 Quarteto Milagrosa 7.30 Wat de handel biedt 8.30 Johann Strausz programma, uitgevoerd door het Amsterdams Concertgebouw-orkest. 8.50 Reportage over de Sint Maartens Kliniek in Nijmegen, 9.14 Dansflitsen van Sem Dresden 9.30 Boeken vragen Uw aandacht 9.45 Dansmuziek 10.15 Nieuws en Sluiting.

P.C.J.

18.37 Opera-programma. 19.00 Nieuws 19.20 De pianist van de week: Ge van Toorenburg. 19.30 Ned. Kroniek 1942 Kun je nog zingen, zing dan mee 19.57 V. N. door Bernard Person. 20.07 Muzikale actualiteit 20.16 Voor de West o.a. met Caraibisch Commentaar. 20.46 Persoverzicht 20.55 Avondgebed: Pater L. Verhagen O.E.S.A. 20.58 Sluiting.

WAARSCHUWING

De Lands-Ontvanger op Curaçao waarschuwt hierbij de gezamenlijke belastingschuldigen wegens INKOMSTENBELASTING, dat ingevolge art. 72 van P.B. 1942 no. 247, vóór of op de 15e Maart 1954 voldaan hadden moeten zijn definitieve aansalgen in de INKOMSTENBELASTING 1950 - '51 - '52 gedagtekend vóór 1 November 1953; voorts dat deze aanslagen thans invorderbaar zijn geworden, en verzoekt hun, ieder voor zoveel hem betreft, de betaling daarvan te zijnen kantore te doen.

Curaçao, 16 Maart 1954.

De Lands-Ontvanger op Curaçao.

AGENDA

WEST-END
„Affair in Trinidad"
CINELANDIA
„House of Strangers"

ROXY
„Undercover Girl"

APHOTHEKEN
De weekdienst der apotheken worden waargenomen door *Botica Caribe,* De Ruyterkade 43 A, tel 2777 en *Botica Brion,* Brionplein 29 (O.) tel. 3222

WIT-GELE KRUIS
De Zondag- en nachtdienst wordt waargenomen door: *Zuster Henriquez Con,* Sta. Rosaweg 156, tel. 5000.

Emmastad

WACHTDIENSTEN C.P.I.M.:
Telegram Afdeling:
Kantoor open 05.30 — 18.30 tel. 2307
J. J. Roos tel. 2137
Personeel afdeling.
Van heden 12.00 t.m. Zaterdag 20 Maart 12.00 J. v. d. Oever, Valkenweg 18 J. D. tel. 4436 B.g.g. nadere inl tel 2400.
Materialen Afdeling:
J. J. van Kampen Dom. No. 1, J. D. tel. 4326

C. S. M.
Rederij:
I. M. Slagter tel. 4301
Scheepsagentschap:
08.00 - 23.00 Kantoor tel. 2458 — 2551
van 18.00 — 19.00 en van 23.00 — 08.00
W. R. Engelsman tel. 2304
Dok Afdeling:
Van 16.30 — 1.00 tel. 2276; van 1.00 — 7.30 G. Kreffer tel. 2128

THEATER ASIENTO
„Abbott and Costello go to Mars"
Geen kinderen beneden 16 jaar.

HET DEFTIGE PLEIN

door

Louise Andrews Kent

7)

Hoewel het toch maar raar was dat hij niet een van die mooie neven van hem er op uit kon sturen om er op te passen. En als de mensen nu eens een keer geen thee konden krijgen, dan zou er voor de wereld nog niets aan verloren zijn, want dan konden zij, al naar verkiezing, water of champagne drinken.

„En je hart pompt weer behoorlijk," voegde de dokter er aan toe, terwijl hij zijn dikke gedaante in zijn jas hees. „Maar wees nu voorzichtig, want als je weer eens driftig wordt kan ik je niet meer helpen."

Op de trap brulde hij nog naar boven: „Denk er om — kalm houden!" en daarna verdween hij met zo'n vaart, dat de deur al lang dicht was voordat Burwell er statig naar toe was geschreden om ze open te houden.

Maar van dat alles kwam mevrouw Keith, die nog steeds op de stoep stond te dralen, niets te weten.

„Wanneer kan meneer Joceleyn weer terug zijn?" vroeg zij.

„Ik zou het u niet kunnen zeggen, mevrouw. Hij zou met juffrouw Joceleyn bij Ritz gaan lunchen."

De hakken van Anna Keith klakten nijdig de stoep af.

„Ik veronderstel, dat dit zoiets als een trap op haar ziel was," zei Burwell voldaan tot zichzelf.

„Wat zei u, meneer Burwell?" vroeg Minna, die juist door de hall kwam strompelen.

„Ik zei, Minna, dat je nu een goede gelegenheid hebt om meneer Joceleyn's kamer eens een beurt te geven," zei hij onverstoorbaar. „Maar kom niet aan het porselein, want dat heeft miss Diana vanochtend al schoongemaakt, en daar zal zij ook verder vóor zorgen."

„Miss Diana...." mompelde Minna.

Daarmee bedoelde zij haar afkeuring ten aanzien van de indringster te kennen te geven, maar zij slaagde er niet in om een toon van verdraagzaamheid uit haar stem te weren. Sinds de dag van de gebakken eieren was haar vooroordeel tegen de nieuwe huisgenote tamelijk snel aan het verdwijnen. Sinds die tijd waren ook de maaltijden veranderd, en dat ging zo onverwacht, dat Diana zelfs eens, toen zij er op vertrouwde dat de soep wel weer even lauw zou zijn als altijd, haar tong lelijk verbrandde. In plaats van de houtwolbrij verschenen malse biefstukken en coteletten. De aardappelen verloren hun grondsmaak, de doperwten herinnerden niet meer alleen aan geweerkogels, pudding werd pudding en geen stopverf — kortom Hannah toonde dat zij, als het er op aan kwam, uitstekend kon koken.

Die verandering was in het geheel niet geheimzinnig. Hannah moest, als alle kunstenaars, inspiratie hebben; werd zij niet geïnspireerd dan trok zij zich terug in haar slaapkamer en liet de keuken over aan de onkunde van het hulpje. Nadat zij een van Diana's zelfgebakken cakes had geproefd, kwam Hannah tot de conclusie dat zij hier met een mededingster in de edele kunst te doen had — ze mopperde natuurlijk, maar zij kookte en deed haar best.

Minna, die zwaar hijgde na acht traptreden te hebben beklommen, zei: „Het lijkt wel of de lieve zusters van meneer Joceleyn ineens belangstelling beginnen te krijgen." Ze bleef staan, poetste een denkbeeldig vuiltje van de trapleuning, en ging voort: „Straks zullen we Hare Bijna Koninklijke Hoogheid hier ook nog wel aan zien komen."

„De prinses heeft miss Diana voor Zaterdag op de thee genodigd," vertrouwde Burwell haar toe, op een toon die zo koel was, dat niemand hem van geroddel zou kunnen beschuldigen.

„Maar, meneer Burwell," zei Minna, terwijl ze hoofdschuddend de negende trede besteeg. „Het arme kind heeft niet eens wat om aan te trekken. Je kan haar net zo goed voor de leeuwen gooien."

„Miss Diana ziet er ook in haar oude zwarte kleren héél goed uit," zei Burwell koeltjes.

„Zo denkt een man er over," snoof Minna, die intussen alwéér een trede gevorderd was. „Maar als vrouw zeg ik je, dat het er niet op aan komt hoe ze er uit ziet, maar hoe ze zich voelt."

„Voor zover ik weet," merkte Burwell op, „is dit de vierde winter dat mevrouw Keith, die bruine jas draagt."

„Dat is nog wat anders,' 'hijgde Minna, „die is zo rijk dat ze aan kan trekken wat ze wil. Mensen als miss Diana en ik moeten altijd zorgen er op zijn voordeligst uit te zien."

Maar Minna had zich geen zorgen hoeven te maken. Op datzelfde moment stond Nicholas Joceleyn ergens in een winkel, die ingericht was met grijs, blauw en chroom. en betaalde Diana's nieuwe kleren. Hij had deze winkel gekozen omdat hij de naam er van kende door prinses Lobanov's onaangename gewoonte om soms eens plotseling op reis te gaan en hem haar rekeningen te laten betalen. „Het spijt me je lastig te moeten vallen, Nicholas," zei ze dan, „vooral omdat ik je nog geen geld kan geven, zo midden in de maand, maar ik móét met de Normandië mee." Dat had, hoe dan ook, het voordeel dat hij wist dat alles wat zij niet in New York of in Parijs kocht, uit deze winkel kwam, en dat het dan heel duur was.

Hij overhandigde een dikke bundel tien- en twintig-dollar-biljetten, en de elegante heer met permanent-krullen, die hier blijkbaar de baas was, nam het met een enigszins beledigd air aan. Hij zou met alle genoegen crediet gegeven hebben, zei hij, terwijl hij de biljetten met afschuw tussen twee vingertoppen hield, en dat klonk alsof er iets onterends zat in een contante betaling. Diana en haar oom waren zich er niet van bewust, dat hij in dat moment uitmaakte dat zij nu juist niet tot de allerbeste standen behoorden.

Nicholas Joceleyn dacht: „Zie zo, dat is gebeurd en er zijn ten minste geen nota's waar Anna haar lange neus in kan steken als ik...."

Diana dacht eigenlijk helemaal niets. Ze stapte in de grote auto, die haar oom had gehuurd — hij had nooit zelf een auto gehad; het was goedkoper om er een te huren wanneer het nodig was, zei hij — en staarde naar de stapel zilver-en-violette dozen, die er stonden, alsof ze bang was dat ze weg zouden smelten.

Zij droeg nu een reebruine japon zonder versieringen, maar zo mooi gedrapeerd alsof het voor een Grieks beeld was.

„Ik haat zwart, behalve fluweel," had Nicholas gezegd. „En je hoeft ook niet te denken dat je vader graag zou willen dat je het als rouw droeg."

Diana gaf toe, dat Stephen niet op rouw gesteld zou zijn.

Het kwam alleen, legde ze uit, doordat haar buurvrouw, Bertha Wilbur, haar die twee zwarte jurken en de jas cadeau had gedaan; die had ze uit haar eigen kleren voor haar gemaakt. Dat was, toen Diana er geen geld meer voor had. En Bertha Wilbur zei, dat je er in zwart altijd behoorlijk uitzag, zolang je er maar schone witte kraagjes en manschetten bij droeg.

In de onderste doos zat een zwartfluwelen japon; die was voor 's avonds en had mouwen met wit bont. Dan was er een tweed-mantelpak, dat er uitzag als viooltjes, gezien door de ochtend-nevel, en dat rook als gebakken toast. En een witte japon, die geweven leek uit maanlicht en dauwdruppels, en een jas van rood fluweel om er overheen te dragen. Nicholas had een bontmantel voor haar willen kopen, maar zij wist hoe duur die dingen waren en vroeg hem het niet te doen. Ze had liever een stoffen mantel, zei ze. En dus had ze er nu een van zacht kamelen-haar met een beverkraag. Niemand had gesproken over iets zo vulgairs als prijzen.

Zij kon zich nauwelijks herinneren wat er allemaal in de dozen zat. Er waren sweaters en rokjes bij, en kousen, meer kousen dan zij nooit eerder in een doos had gezien. Haar oom had haar honderd dollar tussen haar vingers gestopt en gezegd, dat zij maar eens op de lingerie-afdeling moest gaan kijken, terwijl hij even stil bleef zitten om te rusten — maar zij kon het niet over haar hart krijgen om dat hele bedrag te besteden. Zij zou er, met haar vader, bijna een half jaar van hebben kunnen leven, vertelde zij hem ernstig.

„Houd dan wat er overblijft," zei hij kortaf, „dat kan te pas komen als we nog iets vergeten hebben."

In werkelijkheid had hij niets vergeten. Ook de hoeden niet. Het waren belachelijke hoeden, die, naar hij zei, blijkbaar door volslagen krankzinnigen ontworpen waren. Maar toen hij Diana met het bruin fluwelen hoedje zag, veranderde hij van mening en zei dat deze door een kabouter was gemaakt voor een elfje of een fee of iets dergelijks.

De coupeuse was niet zo fantastisch in haar bewoordingen.

„Het staat je goed, meisje," zei ze, „en ik ben mevrouw Loodgieter. Vergeet die naam niet — denk maar aan een keuk-aanrecht."

Mevrouw Loadgieter was een verkwikkende oase in die woestijn van grijze, blauwe en verchroomde elegance. Zij was een machtige vrouw. De gepermanente heer behandelde haar met ontzag. De hooghartige, deftig pratende verkoopsters sprongen in de houding als zij sprak. Het hoeden-genie en de schoenen-expert en de tassen-artist en de mantel-specialist drongen achter haar aan in de paskamer en maakten bewonderende geluiden.

Mevrouw Loodgieter draaide Diana een paar keer rond, speldde een millimeter stof op, en zei: „Eén losse steek en de zaak is gezond."

In Diana's ogen waren alle zaken gezond. Ze ging in de Ritz lunchen in de reebruine japon en de feeën-hoed. Zij droeg het suède tasje dat bij haar schoenen paste, en daar zaten nog zevenentwintig dollar vijftig in. Toen ze in een spiegel keek, zag ze een goedgeklede vreemdelinge. Het viel haar moeilijk om t geloven, dat dit allemaal echt gebeurde.

Nog voordat zij ging lunchen vroeg Nicholas Joceleyn de chauffeur om te stoppen bij een kleine winkel. Diana moest even wachten, zei hij, hij was binnen de minuut weer terug. Het werd een lange minuut, en Diana probeerde er gedurende die tijd uit te zien alsof zij gewend was in dure auto's te zitten. Ze keek naar de gezichten in de andere dure auto's die voorbij kwamen, en deed haar best om er net zo verveeld uit te zien, maar dat gelukte haar niet erg.

Toen haar oom terug kwam had hij een kers-kleurig doosje met gouden versiersels bij zich.

„Voor zover ik heb kunnen zien vat een vrouw kou als ze niet zo'n ding als dit om haar nek heeft," zei hij. „Daarom heb ik dit voor je meegebracht, Carol. Je mag het ruilen als je het niet goed vindt."

Het was een snoer kleine, zacht-rose, glanzende parels.

„Het is niet zo groot, maar ten minste niet van dat Japanse goedje," bromde hij. „Die Japannezen maken onschuldige oesters open en plagen ze om ze een parel te laten maken. Het zijn trouwens niet alleen de oesters, die ze plagen."

Hij praatte nog door over de Japannezen tot Diana de tranen, die maar met alle geweld te voorschijn wilden komen, ver genoeg teruggedrongen had om hem te kunnen bedanken. Zij huilde niet alleen omdat hij haar Carol noemde. Het was ook om zijn stem, die onder zijn barsheid om iets scheen te vragen, en om zijn blik, vermoeid maar gelukkig, zoals van een jongen die thuiskomt van een circus-voorstelling.

Zij veegde haa tranen weg met een van haar nieuwe zakdoeken, en kuste hem plotseling, tot grote verbazing van e enpaar leden van de Huisvrouwenvereniging en zeer tot genoegen van een politie-agent, de portier van Ritz, en meneer Joceleyn.

„Niemand heeft me nog ooit in een auto gekust," kondigde hij aan, terwijl hij zijn hoed weer recht zette. „Ik mag dat wel. Ik ga me er modern bij voelen."

„Ik héb nog niemand ooit in een auto gekust," zei Diana.

HOOFDSTUK VI

De vijfde neef

Die dag bleef zij zich altijd herinneren. Na de lunch nam haar oom haar mee naar het gebouw van Joceleyn en Co., en liet haar de fabriek tonen door 'n knappe jonge man met een bruin-en-rose gezicht en 'n bruin tweed pak waar oranje en groene vlekken in zaten, en een klein gouden voetballetje aan zijn horlogeketting. Hij zag er uit alsof hij altijd buiten was, maar het scheen hem volkomen gelukkig te maken dat hij haar hier binnen mocht laten zien hoe de thee werd gemengd en hoe de beste en kleinste blaadjes in de dozen met de gouden ster werden verpakt. Diana was verrukt van de handige machines die thee in kleine katoenen zakjes stopten, maar Griffin, haar begeleider, zei haar dat ze daar tegen haar oom beter van kon zwijgen.

„Die zakjes kun je zó in het hete water stoppen als je thee wilt zetten," legde hij uit, „maar meneer Joceleyn vindt dat iets onzedelijks. Hij noemt dat: gekookt katoen verkopen. Of soms noemt hij zo'n zakje de muis in de theepot. Eben Keith heeft er een hele herrie over gemaakt om ze ingevoerd te krijgen."

(Wordt vervolgd)